

128 46/97

SCI-FI

Kč 19,90

Perry Rhodan

VRAZI Z HYPERPROSTORU

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN-THOREGON

WILLIAM VOLTZ

Vrazi z hyperprostoru

Knihovnička Perry Rhodan 128 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Kdyby měl Vicheline humanoidní původ, v tu chvíli by si spokojeně mnul ruce. Protože to však byl Trox, hubený a průhledný jako pavučina, vyjádřil svou radost výrazem Sing-Sang, který utvářel v horní části pětidílného žaludku. Z pohledu svého národa byl Vicheline šlechtic - ale Pozemšťan by ho jednoduše označil za lupiče. Skokani na palubě TUS II v něm viděli cennou podporu ve svých více či méně nepoctivých obchodech.

Vichelineho neuvěřitelně křehké tělo v tuto chvíli viselo pod stropem jako mýdlová bublina.

„Támhle je!“ vzrušeně vyhrkl Tusnetze a udeřil svého nejmladšího syna pěstí do ramene až to zapraskalo.

Patriarcha už byl starý, ale disponoval podivuhodnou silou. V posledních letech jeho rod opustilo štěstí, neuzavřeli žádný dobrý obchod a ztráceli jednu loď za druhou.

TUS II představovala smutný zbytek roje dvanácti nádherných doutníkovitých lodí. Tahle loď byla ještě starší než patriarcha, trápila se od transice k transici,úpěla a sténala, vydávala zvuky, které děsily posádku. Nyní to bylo tři roky od chvíle, kdy patriarcha přišel o TUS I. Jeho nejstarší synovec s ní zmizel a vzal s sebou i nenahraditelný náklad včetně patriarchovy nejmladší dcery Tringar.

Tusnetze tři týdny zuřil, prožil nervové zhroucení, svou ženu čtyřikrát denně bil a oholil si vous s tím, že si jej nechá růst teprve až zase budou mít nějaký úspěch.

Skokani, kteří s ním zůstali na palubě TUS II, museli mít nervy z ocele, protože nejenom že snášeli patriarchovy nálady, ale pořád ještě museli počítat s nejhoršími závadami lodi a průběžně je opravovat. Takže nebylo divu, že se tato malá, ke všemu odhodlaná skupinka, pevně rozhodla ukončit nedůstojný stav.

Kromě Tusnetzeho své druhy pobízel především šéfmechanik Farosto. Možná proto, že to byl především on, kdo dokázal odhadnout, co všechno by se mohlo s tou rozvrzanou lodí stát.

Tusnetze ho mezitím už šestkrát vyhodil z velínu s poznámkou, že osobně zabije každého, kdo by chtěl mírnit navyklé tempo letu.

Jediný, koho Tusnetze šetřil a nenadával mu, byl Trox Vicheline. Od chvíle, co se tato křehoučká bytost octla na palubě, začal Tusnetze věřit v obrát k lepšímu. Trox slíbil, že zavede Skokany na místo, kde mohou převzít jednu arkonidskou robotskou loď, která se společně jako stovky dalších v jiných částech Galaxie bezvládně vznášela vesmírem, protože její velitel počítačový Regent Arkonu už neexistoval.

Tusnetze byl přesvědčen, že to dobře dopadne, a když mu Vicheline svěřil svůj prostý plán, ihned souhlasil.

Trox se s Tusnetzem potkal na obchodní základně Vallord, kde patriarchu vyhodili v opilém stavu na ulici přímo před Vichelineho hubeňoučké nožky.

„Pomoz mi přece!“ vyjel na něj Tusnetze.

Trox vážil něco přes pět kilo, Tusnetze dva a půl metráku, a tak byly veškeré Vichelinovy snahy předem odsouzeny k neúspěchu. Vicheline se posadil a zpíval si. Doufal, že Tusnetze vystřízliví.

A to se i stalo. Opilý Skokan za dvě hodiny vstal a na nejistých nohou se hodlal vrátit do baru, aby - jak tvrdil - zapil obchody. Vicheline se na něj v tu chvíli zahleděl tak smutně, až se ho patriarcha musel zeptat:

„Co vlastně chceš?“

„Rád bych opustil Vallord, velký muži. Vezměte mě prosím s sebou.“

Tusnetze se rozchechtal tak, až Trox před ním raději o pár kroků ustoupil, ale pak patriarchovi pověděl o osamělé lodi.

Tusnetze byl ochoten mu uvěřit. Ve své situaci se chytal i stěbla...

O pár dní později se TUS II už pohybovala v okrajové oblasti M13 a její pátrání po robotské lodi se blížilo svému konci.

„Támhle je!“ ještě jednou vzrušeně zvolal Tusnetze.

Ve velínu zavládlo zdvořilé mlčení. Nikdo nemohl uvěřit, že by měli konečně taky trochu štěstí.

„Měls pravdu, Vicheline,“ usmíval se patriarcha. „Našli jsme robotskou loď.“

Trox přerušil svou píseň, snesl se na podlahu vedle patriarchy a zašeptal: „Patří vám, velký muži, vezměte si ji.“

Patriarcha vzrušením ani nedýchal. Hodnota arkonidské lodi byla neuvěřitelně vysoká, postačí k tomu, aby si za ni koupil dvě nebo tři nejnovější doutníkovité skokanské lodě. Tusnetze v duchu doufal, že se jeho synové, synovci a dcery, kteří od něj v posledních letech utekli, pokorně vrátí, až uslyší o jeho novém obchodu.

Tusnetze byl obchodník, žádný snílek nebo fantasta. Odhadoval své možnosti a přiznal si, že možná nastanou nějaké potíže, než arkonidský křižník prodá. Hlavně agenti Pozemšťanů by mohli dělat problémy. Pozemšťané se považovali za Regentovy oprávněné dědice.

Ale patriarcha si věřil. Jen co kulovitou loď získá do své moci! Těžký arkonidský křižník nesl jméno HAT-LETE.

„Nejlíp bude, když tam nejdřív vyšleme komando v člunu, " navrhoval šéfmechanik Farosto tlumeným hlasem. „Manévr s magnetickým uchycením se mi zdá příliš riskantní. "

Tusnetze se zamračil, zapnul palubní rozhlas a nastavil spojení s hangárem TUS II.

„Tady patriarcha, Sayane, " zabručel. „Kolik našich člunů je letuschopných?"

„Přece moc dobře víte, v jakém stavu jsme opustili Vallord, " stěžoval si Sayan.

Tusnetze sraštil čelo a zrudl.

„Položil jsem vám otázku, Sayane!"

Skokan v hangáru zničeně odpověděl: „Žádný z člunů není ve stavu, který by vybízel k výletu, patriarcho. "

„Mlčte!" zařval Tusnetze. „Já nechci letět na výlet, Sayane -tohle nebude žádná zábava! Je možné jeden z těch člunů opravit tak, aby unesl pár mužů na krátkou vzdálenost?"

„Možná číslo tři, " váhavě odpověděl Sayan.

Tusnetz se zeširoka zašklebil. Trox visel nad karetním stolkem a jeho červené oko se vzrušeně lesklo.

„Dobrá, " zamumlal patriarcha. „Farosto a čtyři muži odletí s číslem tři k HAT-LETE. "

Farosto zapnul autopilota a postavil se před pilotní křeslo.

„To po mně nemůže nikdo chtít!" protestoval. „Ten člun je úplně v háji. "

Tusnetze však předstíral, že ho neposlouchá.

„Jedním ze čtyř mužů, kteří vás budou doprovázet, budu pochopitelně já, " oznamoval. „Rád se na náš úlovek podívám pěkně zblízka. "

„A já vždycky doufal, že zemřu jako starý muž na krásné válcovité lodi, obklopen svým vlastním rodem, " smutně namítl Farosto. „Místo toho zahynu na malickém, rozbitém člunu. "

Tusnetze si jeho patos nebral k srdci. Uvědomoval si, že jenom Farosto dokáže odletět s poškozeným člunem. Jako pilot byl šéfmechanik bez konkurence a Tusnetze nechtěl tuhle možná poslední šanci zahodit. Pokud by mu tenhle obchod nevyšel, mohl by vzdát všechno. V duchu děkoval za seznámení s Troxem, který ani nepožadoval podíl na kořisti.

Tusnetze se tiše usmál. Nyní se mimo jiné jasně prokázalo, že to všechno byla smůla, a ne že by byl starý a neschopný jak tvrdili někteří příslušníci rodu. Ponořil se do představ o budoucnosti tak, že ani neposlouchal rozkazy, které Farosto vydával do hangáru člunů.

„Můžeme letět, " řekl šéfmechanik po chvíli kysele. „Kdo letí s námi?"

„Beschan, Gansor a Vicheline, " rozhodl patriarcha.

Farosto nevěřícně vytřeštil oči. „Trox taky?"

„Znáte snad někoho jiného se stejným jménem?" zlostně odsekl Tusnetze. „Nebo co? Od chvíle, co máme Troxe na palubě, provází nás štěstí!"

„No tak dobře, patriarcho, tak si ten svůj talisman vezměte s sebou, " rezignoval pilot. „Je koneckonců úplně jedno, kdo s námi zemře. "

Tusnetze luskl prsty a Vicheline sklouzl dolů k němu.

„Zůstaneš u mě, " řekl patriarcha.

Rudé oko Troxe vypadalo spokojeně. Tenký hlásek zašeptal:

„Dokážeme to, velký muži. "

* * *

Když byl Skokan poprvé zachycen v zaměřovačích lodě FRISCO, major Reja Teluf se rozhodl, že zabrání zbytečnému

krveprolití. Koneckonců obchodní loď operovala v oblasti sama a navíc se zdálo, že nepatří k nejnovějším modelům. Teluf si předsevzal, že lov na galaktického obchodníka bude považovat za sport, při kterém protivníka sice zazené do kouta, ale nezničí ho.

Skokanovým cílem byl bezesporu HAT-LETE, robotský křižník, o kterém Pozemšťané už věděli. Teluf si uměl živě představit, jak patriarcha Skokanů v duchu počítá zisk, který by z této ilegální akce vytěžil. Robotská loď patřila stejně jako všechno z Arkonu Imperátoru Atlanovi, ale Teluf stejně jako každý v Galaxii věděl, že Imperátor momentálně nedokáže vládnout celým svým dědictvím. Bez zničeného počítačového Regenta nebylo prostě možné tak obrovskou oblast ovládnout.

FRISCO byl lehký křižník městské třídy, který se od rychlých křižníků státní třídy lišil lineárním pohonem a silnější výzbrojí.

Tato loď Pozemšťanů se dokázala pod ochranou librační zóny nepozorovaně přiblížit k lodi Skokanů, kteří se momentálně zcela soustředili jenom na kořist.

Teluf věděl, že pokud jde o obchod, Skokani se nikdy nezastavili před ničím. Slůvko „obchod“ pro ně zahrnovalo i pojmy jako zlodějna, pašování, přepadení a korupce. Pro Skokany bylo obchodem vše, co přineslo zisk.

Ovšem Reja Teluf byl od přírody tolerantní muž.

„Vysazují malé průzkumné komando,“ hlásil Tiss Gallahad, první důstojník FRISCA. „Co budeme dělat, pane?“

Malý člun se objevil v podobě světlé skvrny na monitorech vesmírného zaměření.

„Chvilí počkáme, Tossi,“ odpověděl velitel lodi a vzal do ruky mikrofon. „Pozor, pozor! Pro zbraňovou centrálu. „Připravit děla na přídi. Jakmile se vynoříme z poloprostoru, zahájíme palbu proti lodi obchodníků. Brightmane, zodpovídáte mi za to, že Skokan nebude příliš silně poškozen. Chceme mu dát možnost k útěku.“

„Dobrá, pane,“ odpověděl poručík Brightman. „Spolehněte se na nás.“

Teluf se slabě pousmál.

„Dobrá, Tossi. Vyved'te naši kocábku do normálního prostoru a zastavte let.“

* * *

Vicheline se krčil za Tusnetzovým křeslem a vyplašeně se rozhlížel. Farosto s jistotou řídil člun, ale tiše přitom klel. U ovládacího panelu seděl Beschan, přestože vůbec nebylo jasné, jestli přístroje fungují. Jenom Gansor nic nedělal a bál se.

„Mám z toho divnej pocit," hlesl Gansor.

„Zapomeň na pocity," nemilosrdně přikázal patriarcha, otočil se na Troxe a mírnil ho: „Přestaň si zpívat!"

Vichelineho tenké ručky se chytily Tusnetzovy býčí šíje.

Člun poskočil a Farosto varovně vykřikl.

„Nepravidelný přísun energie," oznamoval. „Doufejme, že to nebude horší."

Tusnetze zbledl a nejistě pohlédl na muže u řízení. Malá loď poskočila. Gansorovy rty se změnilly ve dvě bezkrevné čárky. Jenom Beschan seděl dál u kontrollek a nehýbal se.

„Co můžeme udělat?" zjišťoval Tusnetze.

„Nic," odpověděl Farosto. „Poletíme dál."

Patriarcha tušil, že cesta za bohatstvím povede přes překážky, ale museli je prostě odstranit. Sklonil se dolů k mechanikovi.

„Věřím, že to dokážeme," řekl.

Farosto mu neodpovídal, ale o pár minut později přistál s člunem u jednoho malého vstupu na palubu HAT-LETE. Vypnul motory a vstal.

„Jsme na místě," řekl suše. „Přál bych si, abychom už byli zpátky na palubě TUS II."

Tusnetze na jeho poznámku nereagoval a zeptal se: „Jak se dostaneme dovnitř?"

„Možná, že je vstup hangáru otevřený," odpověděl Beschan.

Farosto se díval z jednoho na druhého a pak pohlédl na skafandr v držáku vedle pilotního křesla.

„Ne!" řekli Gansor a Beschan naráz.

„Přivezl jsem vás sem," sarkasticky opáčil Farosto. „Tak to taky musíme dokončit. Jeden z nás si musí vzít skafandr a pokusit se vniknout do robotské lodi. Pak musí otevřít vstupy."

Tusnetze si odkašlal. „Já myslel, že všechny vstupy na arkonidské lodě jsou řízeny centrálně počítačem. Jak chcete nějaký otevřít?"

„Všechny funkce arkonidských lodí je možné ovládat i ručně," řekl Farosto. „Navrhuji, aby šel Beschán. Má největší zkušenosti s kosmickými loděmi."

Beschán smutně odpověděl: „Tvůj kompliment mě moc těší, Farosto."

Mlčeli. Ticho bylo narušováno pouze Vichelinovým zpěvem. Po chvíli Beschán vykročil a beze slova sundával ze stojanu skafandr. Pomalu si jej navlékal...

* * *

Když Beschán opustil člun, Farosto klesl zpátky do křesla.

„Možná, že funguje vysílačka," řekl s nadějí v hlase. Zapnul ji a křikl: „Beschane! Slyšíš mě? Tady Farosto!"

Když se neozvala žádná odpověď, šéfmechanik praštil pěstí do ovládacího panelu.

„Defektní. Jako všechno na palubě," zabručel. „Někdy se upřímně divím, že jsme nepřestali fungovat i my."

Tusnetzeho myšlenky setrvaly u Beschána, podsaditého chlapíka, který toho nikdy moc nenamluvil. Beschán patřil k několika málo věrným mužům. Jednoho dne, řekl si v duchu Tusnetze, ho za to patřičně odměním.

Jeho pohled padl na Troxe. Co ho vlastně přimělo vydat své tajemství? Člověk se těžko identifikoval se stylem myšlení téhle bytosti. Troxové se mezi sebou neustále hádali, žili roztroušeni po celé Galaxii a nevlastnili žádnou flotilu. Jejich mateřskou planetu nikdo neznal - ani oni sami. Vždycky našli nějakou loď, která je naložila a vzala na cestu. Troxové byli dobře informováni. Za cestu platili použitelnými informacemi. Byli rádi, že mohou zmizet a na chvíli si oddechnout od hádavých druhů. Bylo jim pak jedno, na kterou planetu letí, i když se dalo předpokládat, že zase narazí na krajany a začnou staré spory.

Tyhle bytosti uznávaly neobvyklé měřítko úspěchu - čím více

planet kdo z nich navštívil, tím byl vznešenější. Kdo navštívil dvacet planet a více, patřil mezi šlechtice. Takový šlechtic se hádal už jenom se šlechtici. Existovali i Troxové, kteří navštívili více než stovku planet, ale to už byli králové, kteří disponovali obrovským repertoárem triků.

Králové - což bylo zvláštní - se směli hádat s Poutníky, kteří ještě nedospěli ke dvaceti návštěvám, ale i se šlechtici, čistě proto, že králů bylo málo a jen zřídka na sebe narazili.

Vicheline zatím obcestoval 48 světů, což byla zhruba polovina počtu, který potřeboval, aby se stal králem. S pomocí těchto Skokanů chtěl navštívit alespoň pět dalších planet.

Tusnetze se zamyšleně podrbal. Podle něj byli Troxové praštění. Nic jiného než možnost cestovat za své služby nepožadovali, ovšem čas od času se našel někdo, kdo je obdaroval. Tusnetze si říkal, že Vichelinemu daruje podíl na zisku z kořisti.

„Pozor!“ varoval Farosto. „Odpoutáváme se od robotské lodi. Chci zkontrolovat všechny vstupy. Možná, že se už Beschanovi podařilo některý otevřít.“

Obletěli těžký křižník a Farosto nakonec přibrzdil.

„Támhle!“ řekl.

Tusnetze se plácl do stehů a zajásal.

„Beschán to dokázal,“ vykřikl. „Let tam, Farosto!“

* * *

Tonrim proklínal den, kdy se rozhodl jednat proti radám starých králů a vstoupil na loď Pozemšťanů. Když FRISCO před několika dny přistála na Plusolu, neodolal pokušení a spojil se s velitelem. Pozemšťan v klidu vyslechl Tonrimovy informace o souřadnicích ztracené robotské lodi. Nakonec souhlasně přitakal a dovolil Tonrimovi vstoupit na palubu.

Starí králové říkali: „Kdo začne cestovat na lodích Pozemšťanů, navždy zůstane Poutníkem.“

Tonrim zatím dokázal navštívit 14 planet. Plusol byl pustý, jen občas jej navštívila nějaká loď. Takže měl vlastně radost, když tam FRISCO přistála. Kromě toho si nevzpomínal na žádného ze svých

druhů, který by někdy letěl s Pozemšťany.

Když librační pole zhaslo a FRISCO se vrátila do normálního prostoru, Tonrim se zastavil těsně za majorem Telufem a pozoroval monitory. S nevolí si musel přiznat, že tohle je zatím nejlépe vybavená loď, na jaké kdy letěl.

Vtom ze zádi křižníku vyšlehl zbraňový paprsek.

„Zásah, pane!" zvolal Gallahad.

Major vzal do ruky mikrofon. Loď Skokanů se zapotácěla. Kdyby se Skokani rozhodli bojovat, znamenalo by to pro ně jistou sebevraždu.

„Pozor, zbraňová centráló!" řekl Teluf klidným hlasem. „Zastavit palbu, ale zůstat v pohotovosti!"

Gallahad se otočil k veliteli.

„Co máte v úmyslu teď, pane?"

„Dáme jim příležitost, aby si naložili komando a zmizeli odtud. Nemám chuť starat se o zajatce z řad Skokanů."

Tonrim se znuděně vznášel u stropu. Vše probíhalo tak, jak si to představoval. Pozemšťané si se svými protivníky vždycky hravě poradili. Trox trochu nazlobeně myslel na to, že mu Teluf ještě ani nepoděkoval za informaci. Staří králové asi měli pravdu.

Tonrim zavřel oko a čekal. Tiše si prozpěvoval. Rád by zpíval nahlas, ale Pozemšťané si pokaždé stěžovali, když to přehnal.

* * *

V těchto hrozných chvílích si Tusnetze nepřál nic, než aby mohl přestat myslet. Věděl že prohrál, ale jeho vitalita a pýcha se nedokázaly vyrovnat se skutečností. Byl zničen, zadupán do země, a na nohy by mu pomohl už jenom zázrak.

„Hned po první salvě přestali střílet," temně poznamenal Farosto.

„Dávají nám šanci," zamumlal Gansor. „Jestli se stáhneme, zachráníme si životy."

„Proč naše děla neopětují palbu?!" vztekle zařval Tusnetze.

Farosto a Beschán, který se mezitím vrátil na palubu, si vyměnili chápatvé pohledy.

„Pozemšťané jsou mnohem silnější, patriarcho. Jakákoliv obrana

by byla nesmyslná," řekl Farosto, aby uklidnil patriarchu. „Musíme zmizet dřív než si to rozmyslí a zajmou nás."

Tusnetze sklonil hlavu. V duchu zuřil.

„Všechno bylo marné," hlesl. „Tuhle loď nepřevezmeme... A TUS II je vrak. To je náš konec," řekl a zvedl hlavu.

„Vicheline," vyhrkl nakonec. „Kde je?"

Trox totiž zmizel.

„Asi zůstal na palubě robotské lodi," domníval se Gansor.

„Necháme ho tam," řekl Tusnetze.

Člun vylétl z hangáru a namířil si to k TUS II. Z druhé strany se pomalu blížila loď Pozemšťanů.

Termín definitivního rozpadu Tusnetzeho rodu se stal skutečností. Podle nepsaných zákonů nesměl patriarcha držet svou rodinu pohromadě, jestliže ztratil flotilu.

Tusnetze nikdy nevěřil, že se to stane. Ale neuvěřitelná smůla mu uštěďrovala stále větší a větší rány.

Jako teď.

Patriarcha se jenom velmi pomalu vyrovnával s realitou. Zlost ustoupila a uvolnila místo tupé rezignaci. Klidně vyčkával, dokud se člun nevrátí zpět do hangáru TUS II.

Pak uslyšel Farostův tichý vzdech.

„Už jsem nevěřil, že se vrátíme na loď...", řekl a zabouchl vstup do člunu.

Když pak Tusnetze jako poslední opustil hangár, čekal na něj na chodbě jeho nejmladší syn Boruz, doprovázený dalšími deseti příslušníky rodu.

Tusnetze se zarazil, protože Boruz na něj mířil paprskometem.

„To je vzpoura, že?" řekl starý muž. „Mohl sis ji ušetřit, Boruzi. Odstupuji a předávám rod tobě."

Zbraň v mladíkových rukou se zachvěla. Boruz se nejistě rozhlížel. Doufal, že od svých druhů dostane podporu, ale nikdo se ani nehnul. Tusnetze pochopil, že má stále ještě autoritu, protože on je patriarchou, vůdcem rodu. Ale byl příliš unavený, než aby se znovu chopil moci.

„Naše loď je silně poškozená!" zvolal Boruz. „Co máme kromě ní a dluhů na Vallordu?"

„Nic," klidně opáčil Tusnetze a vzal mladíkovi paprskomet z rukou. „Nemáme nic."

„Měli jsme vzít nějakou zakázku a naložit zboží!" namítl Boruz. „Sice bychom nevydělali moc, ale pořád by to bylo jistější než tohle dobrodružství."

„Pokusím se dostat TUS II do chodu," ozval se Farosto. „Nesmíme spoléhat na přílišnou trpělivost Pozemšťanů."

* * *

Vicheline se rozhodl ve chvíli, když loď Pozemšťanů zahájila palbu proti Skokanům. Trox si říkal, že Pozemšťané asi mají o tento křižník eminentní zájem, když se rozhodli Skokany zahnat. Logické tedy bylo, že se muži ze Země dříve nebo později odeberou na palubu HAT-LETE.

TUS II nebyla nijak bezpečnou lodí a po ostřelování se její stav jistě ještě zhoršil. Vicheline měl tedy dvě možnosti: buď riskovat život a odletět se Skokany, anebo počkat na Pozemšťany.

Trox se rozhodl pro FRISCO, protože byl přesvědčen, že život mezi Pozemšťany bude pořád lepší, než smrt mezi Skokany.

Kdyby byl Vicheline jasnovidec, už by svého rozhodnutí litoval a toužil by po návratu ke Skokanům. Ale nemohl tušit, že to nebudou Pozemšťané, kdo jako první vstoupí na palubu HAT-LETE.

* * *

Major Refa Teluf pozoroval obchodní loď, která právě přijímala na palubu malý člun s komandem. Teluf netoužil po rozstřílení této kocábky.

„Doutníkovitá loď startuje, pane," poznamenal Gallahad.

Trox se stáhl do kouta a tiše si zpíval. Gallahad na něj pohlédl a zamyslel se. Čím to, že Troxové dostávali takové informace? Odkud je brali? Nikdo v Galaxii přece nemohl vědět, kde se HAT-LETE vynoří?

Gallahad toho o Troxech moc nevěděl, ale tušil, že se lodím Pozemšťanů zdaleka vyhýbají. Jak to, že Tonrim vyhledal palubu

FRISCA?

Dříve než mohl najít uspokojivou odpověď na svou otázku, přerušil ho velitelův hlas.

„Nemyslím že se vrátí, Tossi," řekl Teluf. „Můžeme vyslat průzkumnou jednotku."

„Já se hlásím dobrovolně," ozval se Gallahad. Major nechťel naprosto nic riskovat, takže dokonce počítal s možností, že si to Skokani rozmyslí.

„Ne, Tossi," odporoval major. „Tento úkol převezme poručík Bottischer. Vás potřebuji tady na palubě."

„Jistě, pane," zabručel Gallahad, aniž by se nějak zvlášť snažil potlačit svou zlost.

Teluf vydal mladému poručíkovi další rozkazy a FRISCO se stále více přibližovala k robotské lodi. Všechno vypadalo klidně a mírově, nic nenaznačovalo, že se z FRISCA za necelou hodinu stane hořící vrak.

* * *

Shorty-O vytáhl dva kolíky ze stěny energetické centrály, připevnil je do držáků, skulil se stranou a uzavřel hlavní desku na kovových prsou. Pro Shortyho-O to bylo poněkud deprimující, protože pokud nepočítal tři kontrolory na palubě, byl jediným, kdo musel být pravidelně dobíjen.

Systém byl stejně prostý jako úspěšný. To Shorty-O zase přiznával. Každý z kontrolorů měl svou napájecí oblast v energetické centrále a u Shortyho-O se nedalo předpokládat, že by se vědomě vzdaloval dobíjení. Vůbec netoužil po tom, aby se zastavil někde v koutě jako mrtvola, a aby čekal než ho najdou kontrolori a než ho odvedou do energetické centrály. Proto přišel vždy v pravý čas a dobil se energií.

Shorty-O nevěděl, kdy začal existovat, ale podle svého mínění byl starší než jakákoliv jiná část lodi. To byl důvod, proč se dostal na loď. O skutečném a neskutečném životě toho věděl víc než velitel nejvyšší vrstvy. Shorty-O fungoval jako poradce, přestože zatím nenašel příležitost jak se realizovat.

Ale chvílku před tímhle dobíjením se stalo něco, co v něm probudilo naději, že přece jen bude moci svými vědomostmi vypomáhat. Velitel nižší vrstvy informoval loď, že zaměřil tři cizí lodě. Vrchní vrstva okamžitě zaútočila a velitel rozkázal zastavit přesná šetření.

Výsledek byl na nejvyšší míru odporný.

Dvě z lodí byly obsazeny organickými bytostmi, podobou života, která ještě stále ovládala velké části Galaxie. Přestože existence organického života byla sama o sobě odporná, byl tu ještě onen neuvěřitelný poznatek, že se dvě organické posádky bijí proto, aby získaly třetí loď, jejíž posádka nebyla organická.

Jako pro všechny ostatní přítomné na palubě bylo i pro Shortyho-O nepochopitelné, jak je možné, že se příslušníci jedné podoby života mezi sebou mohou vybíjet. Velitel horní vrstvy podle toho taky zareagoval.

Bez zaváhání vydal rozkaz, aby byly provedeny všechny nutné výpočty kvůli pomoci příbuzné lodi. Právě v tu chvíli musel být Shorty-O znovu dobit.

Spěchal k nejbližší magnetické šachtě, aby rychle dorazil k nejbližšímu informačnímu bodu. Potkal jednoho ze tří kontrolorů.

„Dobíjení provedeno," zamumlal Shorty-O.

Kontrolor zpomalil jízdu, ale nezastavil se. Shorty-O kráčel dál a dospěl až k magnetické šachtě. Zapnul ji a vstoupil. Když dole vyšel ven, míjelo ho třináct gunnerů spodní vrstvy. Jejich světlemodrá těla odrážela záři zónového osvětlení.

Shorty-O spokojeně přikývl. Velitel připravil zbraně. To bylo dobré znamení. Shorty-O zapnul minusový sektor, aby zabránil srážce s mimořádně velkými gunnery. Informační bod byl umístěn asi dvacet metrů od magnetické šachty. Pět temně rudých fázových stráží stálo poblíž. Diskutovaly. Pro Shortyho-O byli tihle chlapíci naprosto přebyteční, protože ještě nikdy neslyšel, že by přechod do fáze nevyšel.

Samým rozčilením zapomněl vypnout minusový sektor a strážci fází proto hrozivě vystoupali do výšky. Shorty-O se omluvil, sundal je dolů a vstoupil do informačního bodu.

„Jedna z lodí s organickou posádkou uprchlá poté, co byla těžce

zasažena," vysvětloval velitel. „Takže narazíme už jenom na jednu loď. Jedna fáze postačí, aby vytvořila výhodnou vzdálenost pro gunnery."

Shorty-O rychle zapnul přenos a oznamoval: „Shorty-O se hlásí na poradu."

Jeho zadní čočky pozorovaly okolí.

„Porada ještě není nutná," řekl velitel. „Výzva podle potřeby."

Shorty-O se zklamaně stáhl z informačního bodu. Strážci fáze opustili místo, aby sledovali provedení vlastní fáze, které bylo nutné pro dosažení obou lodí.

Shorty-O si říkal, že musí být uděláno vše pro to, aby bylo zabráněno útoku organických bytostí proti neznámé robotské lodi. Připravil se, dojel až k fázové ochraně a očekával hyperskok.

* * *

Bezproblémové převzetí HAT-LETE probouzelo v Telufovi nedůvěru. Major nebyl pověřivý člověk, ale říkal si, že existující malé potíže mohou vyloučit větší. Protože se nestalo vůbec nic, bylo to pro něj podezřelé. Vyhnání Skokanů proběhlo téměř učebnicově a nic nenaznačovalo, že by se na tom mělo něco změnit.

FRISCO přesně přizpůsobila rychlost rychlosti robotské lodi a v malé vzdálenosti se vznášela vedle těžkého křižníku.

Teluf se obrátil na poručíka Bottischera, který už měl oblečen skafandr a čekal.

„Víte, jaká vás čeká práce," řekl Teluf. „Máte společně se svými průvodci přestoupit a zkontrolovat robotskou loď. Zjistěte, jestli dokáže samostatně transítovat. Najděte případná poškození a pokuste se zjistit, co na palubě dělali Skokani."

„Ano, pane," potvrdil Bottischer, kývl na tři muže, kteří ho měli doprovázet, a společně s nimi opustil velín. Gallahad po něm vrhl závistný pohled.

Teluf se nemohl zbavit divného pocitu. Nevědomky zavrtěl hlavou. Teď už se nemohlo nic stát. Troxův tichý zpěv mu pronikal do uší. Usmíval se. Tonrim patrně čekal, až akce skončí, protože pak poletí na jinou planetu.

Reproduktor zachrastil, a pak Bottischer oznámil: „Jdeme ven, pane.”

„Dávej pozor, abys do něčeho nešlápl,” žertem poznamenal Gallahad. Ruce se mu nervózně třáslly.

„Teď už jsme naproti, pane,” řekl Bottischer po chvíli.

Teluf se sklonil nad mikrofon: „Tak jen do toho, poručíku.”

Bottischer později tvrdil, že na tuto výzvu ještě odpověděl. Ovšem pokud vůbec něco řekl, překřičel ho Ikaze. Japonec totiž zaječel od zaměřovačích přístrojů:

„Lod’! Vesmírná lod’, pane!”

Téměř ve stejnou chvíli Taluf cítil, jak z něj padá všechno napětí. Ikazeho kulatá tvář byla vzrušením celá mimo.

„Žádné strukturální otřesy, pane!” křičel Japonec. „Přitom určité přišla z hyperprostoru!”

„To je teda mašina,” poznamenal Gallahad, když se zahleděl na monitor. „Jako stvořená nějakým šilencem.”

Cizí lod’ opravdu vypadala groteskně. Zevnějškem připomínala obří kostku, z jejíchž stěn vyrůstaly nejrůznější tvary a patvary. Hrany kostky měly více než dva tisíce metrů, takže šlo o skutečného giganta.

Teluf horečnatě přemýšlel. Cizinec se sem jistě přiblížil proto, že měl zájem o zdejší události.

„Podobná lod’ zničila naši stanici BOB-XXI,” řekl major. „Přesně si vzpomínám na hlášení. Tahle lod’ je označována jako fragmentální lod’.”

„Myslíte, že proti nám zaútočí, pane?” zeptal se Ikaze.

„Doufám, že ne. Každopádně povolám naše komando zpět a odlepíme se od HAT-LETE... Tossi, plná pohotovost všem našim zbraním!”

Gallahad spěchal splnit rozkaz.

„Bottischere!” křikl major do mikrofonu. „Okamžitě se se svými muži vraťte zpět na palubu! Mánie nepřijemnou návštěvu!”

„Vracíme se, pane,” hlásil poručík. Jeho hlas zněl klidně jako vždy.

Pro Telufa bylo záhadou, jak se mohlo fragmentální lodi podařit transítovat bez typického strukturálního otřesu. Muselo jít o úplně

jiný systém, než jaký Pozemšťané znali.

Najednou dostal nápad. Obrátil se na Tonrima, který seděl zničeně v koutě a zíral svým jediným vytřeštěným okem.

„Viděls někdy takovou loď? Nebo některý z tvých druhů?“ zeptal se major.

„Ne, ne,“ bojácně opakoval Trox.

Teluf mu byl ochoten uvěřit, protože kdyby Trox takovou loď už znal, asi by se tolik nebál.

„Jsme ve vstupu, pane,“ hlásil Bottischer. „To je ta naše návštěva tak divoká, že se musíme vrátit?“

„Vypadá tak,“ zasmušile opáčil Teluf. „Každopádně se...“

Už se nedostal k tomu, aby dokončil větu, protože ho cosi srazilo na kolena a odmrštilo ho to přes celý velín. Hned první paprsek přetížil energetický ochranný štít lodi a prolomil jej. Fragmentální loď použila velkou sílu. FRISCO se utrhla od HAT-LETE a vzdalovala se.

Teluf narazil hlavou do přístrojů a zápasil o vědomí: Najednou se všude setmělo. Velitel kolem sebe slepě hmatal...

Trox kňučel, ale ve slabém zbytkovém světle ho nebylo vidět. Další výstřel podobné síly by FRISCO roztrhl na kusy. Nikdy v životě nebyl major tak blízko smrti. Vždycky si představoval jak se člověk ani cítí, ale teď neměl na úvahy čas.

„Dva pohony vypadly,“ ozval se vzrušený hlas.

Tím se prakticky proměnili v terč, protože se zbývajících třemi konvertory se nemohli dostat daleko. Teluf dorazil k nouzovému osvětlení a zapnul je. Ikaze, Van Holden a Drescher už byli opět na nohou.

Gallahad pronikl do velínu. Měl strach a bylo to na něm vidět.

„Neměli jsme čas se bránit, pane,“ hlásil. „Záďová děla jsou úplně zničená.“

Teluf zjistil, že spojení uvnitř lodi ještě funguje. Přemýšlel, jestli je protivník nechá na pokoji, když se pokusí o útěk. Ovšem než mohl vydat nějaké rozkazy, uvnitř lodi došlo k explozi, která způsobila, že se FRISCO celá roztřásla. Zhaslo i nouzové osvětlení.

„Dostali nás,“ hlesl Gallahad.

Teluf chtěl zaklít, ale ovládl se. Nemínil se vzdát. Dokud byl živ,

nemínil se vzdát.

Někdo přišel do velínu a krátce nato poručík Bottischer ledově klidným hlasem oznámil:

„Lod' hoří, pane.“

* * *

Bzučák Shortymu-O prozradil, že fáze byla ukončena, a tak se zbavil ochrany. Zvolna kráčel k informačnímu panelu. Velitel nedá rozkaz k zahájení palby dřív, než si obě lodi pořádně prohlédne. Shorty-O poznal naléhavost svého úkolu - že má zničit všechno živé. Přestože tyhle formy existence nebyly schopny odporu, nýbrž vypadaly slabě a labilně, opakovaně se ubránily. Mnohé se bránily velmi urputně. K tomu se ještě musel připočítat fakt, že mnohé formy života se velmi rychle množily.

Shorty-O dospěl k informačnímu bodu a vstoupil do něj. Tentokrát byl obrazový přenos zapnut tak, aby mohl pozorovat obě cizí lodě.

Shorty-O považoval za bezpodmínečně nutné, aby byl rychle odveden na poradu. Velitel ve spěchu přehlédl určité záležitosti, na které ho chtěl Shorty-O upozornit. Pomalu získával dojem, že na něj všichni na lodi pohlížejí skrz prsty, jenom proto, že se musí pravidelně dobíjet.

Zaslechl drsné hlasy gunnerů, kteří dřepěli ve věžích a volali na sebe cílová zaměření. Strážci fáze ukončili činnost a vrátili se k informačnímu bodu. Obraz na monitoru ukazoval velitele. Jeho excentrické tělo vypadalo zcela neživě. Všechny čočky měl zavřené.

Shorty-O si prohlížel velitelovu naleštěnou prsní desku. Ve srovnání s jeho vlastní byla fantastická.

Gunneři vyli a bzučeli, což byl nejlepší důkaz, že jsou nabiti energií k prasknutí.

Velitel obvolal jednotlivé věže a ověřoval jejich připravenost. Téměř ve stejnou dobu ho oslnilo světlo na jiném místě a Shorty-O spatřil nitro věže, ve kterém se usadilo namodralé tělo gunnera.

Velitel ukončil zaměření, pak na monitory naskočila cílová zaměření cizích lodí. Shorty-O si uvědomil, že ostřelování musí být

provedeno s maximální precizností, aby se nepoškodila robotská loď.

„Pozor!“ zvolal velitel a jen na zlomek vteřiny ho bylo vidět.
„Obsazené věže nabít!“

Shorty-O si uměl velmi dobře představit, jak se gunneři vrhají kupředu a jejich těla vrhají modré blesky. Existovalo snad něco dokonalejšího?

„Pal!“ rozkázal velitel.

Osmadvacet z celkem sedmaosmdesáti gunnerů zahájilo palbu proti mnohem menšímu protivníkovi.

Nepřátelská loď byla zasažena a odražena od robotského křižníku. Bezmocně odlétala, aniž by se bránila. Shorty-O na ten obrázek spokojeně zíral. Zase jednou se tu ukázala nadřazenost skutečného života.

„Palbu zastavit!“ přikázal velitel.

Shorty-O doufal, že nastal čas, kdy ho velitel povolá k poradě.

* * *

Bottischer věděl, že major Teluf není člověk, který by potřeboval rady podřízených. Proto se poručík stáhl zpět do velínu. Jak očekával, Teluf ihned jednal: poplašné sirény zavlyly a major rozkázal zavřít všechny vstupy. Bottischer zapnul lampu svého skafandru. Musel zpět k mužům, kteří bojovali s ohněm. Dříve nebo později oheň zhasne díky nedostatku kyslíku, ale pak už by mohlo být pozdě.

Vrhl se do šachty, i když riskoval, že si zláme vaz, protože nebylo jasné, jestli antigrav šachty ještě vůbec funguje. Ale měl štěstí a měkce přistál dole na chodbě.

Automatické hasicí zařízení bylo v činnosti, ale i lidé bojovali s požárem. Poručík viděl, že se šachta v krátkém čase uzavře.

„Všichni zpátky!“ vykřikl a zamával.

Těsně před něj s velkým rámusem spadl jeden z filtrů a roztrhl se na kusy. Poručík odstrčil překážku nohama. Teplota na téhle chodbě už musela být tak vysoká, že by na ní člověk bez skafandru nevydržel.

„Bottischere?“ ozval se mu v helmových sluchátkách Teluf.

„Kde vězíte?"

„U požáru, pane," informoval ho poručík. „Nevypadá to, že si s tím ohněm poradíme. Nechtě uzavřít dno lodi!"

„Odtud se nedostaneme," volal Teluf. „Jestli fragmentální loď ještě jednou vystřelí, jsme ztraceni."

„Kdyby to chtěli udělat, už by to asi udělali," suše opáčil Bottischer.

Teluf se ušklíbl. „Náš protivník má asi zájem o HAT-LETE."

Bottischer však už se svými muži prchal do bezpečí. Jakmile je šachta vynesla do horního patra, znovu se spojil s velitelem.

„Můžete uzavřít spojovací šachty a chodby do spodního patra, pane. Oheň za pár minut zhasne, protože tam dole je díra, kterou do vesmíru uniká kyslík."

„V pořádku, poručíku. Vraťte se do velínu. Zjistěte, jestli máme raněné."

O chvíli později poručík vstoupil do velínu FRISCA. Telufova tvář vypadala v pološeru jako vyřezávaná dřevěná maska.

Velká část posádky se mezitím již shromáždila, ale nikdo nevypadal skutečně vážně zraněný.

Tonrim se schoval pod stolek.

„Vysílačky zůstaly nepoškozené." řekl Teluf. "Pokusíme se spojit s THEODERICHEM."

THEODERICH byla novou vlajkovou lodí Sluneční flotily. Vystřídala na tomto postu IRONDUKE. Nová loď byla vybavena lineárními pohony, sestavenými podle nejnovějších akonanských poznatků. Superobří loď měla tvar koule a měřila v průměru 1500 metrů.

Reja Teluf byl informován, že Administrátor zřídil na hranicích hvězdokupy M13 strážní zónu, aby mohl kdykoliv navázat spojení s Arkonem III. THEODERICH tedy byla poměrně blízko a mohla FRISCU přispěchat na pomoc. Kromě toho byla vlajková loď tím nejlepším, co mohlo bojovat s tak silným nepřítelem.

Poprvé se stalo, že si major Teluf nevěděl rady.

„Doufejme, že se vlajkové lodi dovoláme rychle," řekl Gallahad. „Jestli dojde k další explozi, může se stát, že to s námi skončí špatně."

„Odvysílejte zašifrovanou zprávu, Ikaze," přikázal Teluf. „Náš nepřítel se nesmí dozvědět, že voláme o pomoc."

„Rád bych věděl, proč nám vůbec dali šanci," vmísil se do debaty Dr. Gerwain. „Bezmocně plujeme kosmem a naši nepřátelé se starají o kořist."

Teluf řekl: „O tomhle si můžeme promluvit později, doktore." Obrátil se na Japonce: „Ve volání o pomoc se bezpodmínečně zmiňte o fragmentální lodi."

Ikaze přikývl a pustil se do práce.

Tonrim vzdychl a zavřel oko. Jeho pětidílný žaludek se zcvrkl a rozbolel. Měl bezpodmínečně následovat radu starých králů a vyhybat se lodím Pozemšťanů. Teď už ale bylo pozdě. Uvázl spolu s nimi v pasti a mohl jen doufat.

* * *

Politická a vojenská situace v prostoru Galaxie byla nadále napjatá. Administrátor Sluneční říše Perry Rhodan měl plné ruce práce, aby společně se svými přáteli zvládal dědictví arkonidského Regenta. Podporoval Atlana jak jen mohl, ovšem na druhou stranu měl taky dost svých starostí.

Téměř devadesát procent bojových lodí flotily Rhodan potřeboval uvnitř Impéria. Samotná Země se společně s Měsícem proměnila ve válečný stroj. Pořád se zbrojilo. Rhodanovi nic jiného nezbývalo, pokud chtěl uchránit lidstvo před zkazkou.

V roce 2112 muselo lidstvo čelit neustálým hrozbám. Objevovali se neznámí protivníci, o jejichž síle nikdo nic pořádně nevěděl, kteří však byli schopni uštědřovat velmi citelné úder.

Samotný Perry Rhodan se 29. května toho roku zdržoval na palubě lodi THEODERICH, která hlídala okraj hvězdokupy M13. Osudy Země byly řízeny schopnými muži podle Rhodanových instrukcí.

THEODERICH byla nejmodernější lodí flotily Pozemšťanů. Lepší momentálně nikdo neměl.

* * *

Brazo Alkher, nyní už kapitán a třetí strážní důstojník na palubě THEODERICHA, ukončil obchůzku a přijal také na kapitána povýšeného Stanu Nolinova.

„Koukám, žes bud' prohrál v kartách, anebo že máš zase jednou pořádně nudnou službu," pozdravil Braza.

„Nic takového," pateticky odpověděl Alkher. „Jenom jsem chtěl vyjádřit přesvědčení, že jsi na řadě, abys převzal velení nad naší unavenou bandou..."

„Poplach!" ozvalo se náhle z reproduktorů. „Všichni na svá místa!"

Alkher i Nolinov nadskočili a rozběhli se.

Nitro THEODERICHA se probudilo k životu. Ozývaly se rozkazy, stroje nabíraly na otáčkách. Všude se rozsvěcely červené varovné signálky a rozkaz se v reproduktorech neustále opakoval.

Brazo Alkher naprosto netušil, co velitele lodi plukovníka Claudrina přimělo vyhlásit poplach. Vřítel se do velínu lodi a čekal, co bude.

Perry Rhodan ledabyly postával u vysílačky a naslouchal hyperzprávě, kterou právě zachytili. Alkher hned pochopil, že se jedná o nouzové vysílání lodi Pozemšťanů. „Vysílání je zašifrované, pane," oznamoval spojař Les O'Brien. „Okamžitě použiju odpovídající kód."

Rhodan se obrátil k příchozím.

„Už víme, že se jedná o křižník FRISCO," řekl. „Neustále vysílá nouzové signály."

„Byli napadeni fragmentální lodí, pane," vzrušeně zvolal O'Brien. „Nyní oznamují souřadnice."

Zpráva měla ve velínu odezvu jako bomba. Neznámý protivník tedy znovu udeřil.

„Postarejte se o souřadnice, plukovníku," přikázal Rhodan Epsaleranu Claudrinovi. „Nesmíme ztrácet čas. FRISCO potřebuje naši pomoc. Vyhlásíme poplach flotile."

„V části lodi vypukl požár," řekl spojař. „Velitel Teluf nevěří, že by se mu mohlo podařit vytáhnout FRISCO ze zóny nebezpečí. Celá nešťastná událost se odehrála chvíli nato, co poslal na palubu robotské lodi HAT-LETE průzkumníky."

„Na palubě fragmentální lodi se patrně zajímají o tu robotskou loď," zamyšleně konstatoval Rhodan. „Je docela dobře možné, že FRISCO narazila na konkurenci."

„Mně se zdá, že tyhle fragmentální lodě střílejí na všechno, co se jim postaví do cesty," zabručel Claudrin.

„Zapomínáte na HAT-LETE," podotkl Rhodan. „Na tu nestříleli."

Perry Rhodan měl několik teorií, které se týkaly fragmentálních lodí. Nevěřil, že se jedná jenom o jedinou loď, nýbrž počítal, že dříve nebo později zákonitě narazí na celou flotilu takových lodí. Přitom nikdo neznal jejich úmysly.

Ted' tu však byla posádka FRISCA a potřebovala pomoc. Pod bezpečným řízením plukovníka Claudrina nyní proniknou do poloprostoru a poletí za FRISCEM.

„Poloviční rychlost světla, pane," hlásil Claudrin.

THEODERICH neustále zrychloval, okolní hvězdy jako by se rozkývaly.

„Rychlost světla dosažena, pane," oznamoval Claudrin.

* * *

Místnost se náhle rozjasnila tak, až se Vicheline lekl. Ovšem rychle se zase uklidnil. Pozemšťané pravděpodobně přišli na palubu a opravili energetický přívod.

Pozemšťané byli technicky velmi vyspělí, to Trox věděl. Dokázali opravit i skoro úplně zničené generátory. Vicheline si v duchu představil jak je pozdraví, až vejdou. Spokojeně si prozpěvoval. Světlo bylo natolik silné, že mohl rozlišit veškeré podrobnosti. Podle všeho se nacházel v nějakém kontrolním sále, plném přístrojů, monitorů a tak podobně. Lodě Arkonidanů byly stavěny tak, aby je mohla kdykoliv převzít organická posádka.

Vicheline křehkýma ručkama jemně pohladil lesklý povrch nejbližšího přístroje.

Pak uslyšel zvuky. Podle všeho, co věděl o Pozemšťanech, se jeho přítomnosti ani nebudou divit a jednoduše s ním prohodí pár

nezávazných slov, aby ho pak přijali mezi sebe.

Zvolna se vznášel nahoru a dolů a přemýšlel.

Hluk se blížil a Trox se pomalu začínal divit, jak je možné, že Pozemšťané dělají takový rámus. Pak se ozvalo ostré zaječení, až Vicheline sjel k podlaze. Jeho nervy se scvrkly a zase natahovaly a způsobovaly mu bolení.

Jenom s vypětím všech sil překonával paniku. Co se to tam venku dělo? Ze by Pozemšťané rozebírali loď, aniž by se přišli podívat sem za ním? Zděšeně mu prolétlo hlavou, že by ho tam mohli zapomenout.

Skřípění a podivné zvuky, jaké obvykle vydávají zámečnické nástroje, se blížily. Vicheline se rozechvěle spustil ke dveřím.

Když od nich byl na tři metry daleko, vstup se otevřel a Vicheline se podíval ven.

Přede dveřmi stáli dva světlemodří gunneři a jejich hranatá těla se zachvěla bojovou připraveností.

Vichelineho červené oko si je překvapeně prohlíželo.

Kde byli Pozemšťané?

Pro gunnery byl Trox jenom organickým životem, který musel být na každý pád zničen. Na palubě robotské lodi se přítomnost Troxe rovnala hříchu.

Gunneři se jemně chvěli a čekali na rozkaz.

Vicheline visel ve vstupu a nevěděl, co má udělat. Pak sebral všechnu odvahu a špitl: „Kdo jste?”

Vicheline necítil jak zemřel, protože jeho pět kil živé váhy se pod soustředěnou palbou termopaprsku rázem rozplynulo. Jenom na okamžik to vypadalo, jako by křehký Trox chtěl uniknout, se pak ale proměnil v obláček dýmu.

Gunneři vkročili do velínu. Za nimi vešli hlásiči, jejichž elektronická tykadla se zvědavě nakláněla.

Po Vichelinem, šlechtici z rodu Troxů, nezůstalo vůbec nic.

* * *

Major Reja Teluf se nemohl zbavit nepříjemného pocitu. Přestože se fragmentální loď zajímala jenom o HAT-LETE, velitel

měl pocit, že sedí na sudu se střelným prachem. Z vojenského hlediska hrálo FRISCO roli neužitečného pozorovatele. Vzdálenost lehkého křižníku od obou zbývajících lodí se neustále zvětšovala.

Teluf s uspokojením přijal informaci, že Perry Rhodan zachytil jeho volání. Nyní už každou chvíli počítal s příletem THEODERICHA. Útok fragmentální lodi stál životy dvou členů posádky, sedm jich bylo zraněno. Dr. Gerwain jim ošetřoval rány. Spodní část lodi byla rozmlácená a vyhořelá. Bez skafandru se tam nedalo jít.

FRISCO se pohybovala vesmírem ve volném pádu, a pokud by je nikdo nevysvobodil a nenaložil na palubu své lodi, mohli by takhle padat nekonečně dlouho, dokud by se nezřítili do nějakého slunce díky jeho gravitaci. V tu dobu by však už na palubě nikdo nežil.

Teluf takové úvahy zavrhl. Rhodan o nich věděl a slíbil, že ihned zakročí. Major znal bojovou sílu THEODERICHA a neuměl si představit, že by před ní fragmentální loď obstála.

* * *

Let uvnitř librační zóny měl neocenitelnou výhodu, že bylo možné dál pozorovat okolní vesmír, aniž by byla samotná loď pozorovatele spatřena. Důstojníci THEODERICHA spatřili HAT-LETE, fragmentální loď a těžce poškozené FRISCO na svých přístrojích dřív, než si jich některá z lodí vůbec všimla.

První důstojník THEODERICHA Reg Thomas skepticky pohlédl na přístroje.

„To je neuvěřitelná kraksna, pane," řekl tónem, který prozrazoval, že jeho dosavadní informace o fragmentálních lodích zdaleka nevystihovaly skutečnost.

„Máme se k ní přiblížit, pane?" zeptal se Jefe Claudrin. „Očekávám vaše rozkazy."

„Ještě chvíli počkejte, Jefe," řekl Rhodan. „Zaútočíme narkotickými paprsky, abychom zabránili zbytečnému krveprolití."

Narkotické paprsky byly na palubě všech pozemských lodí nainstalovány už asi tři roky. Jednalo se o určitý druh hyperzvukového děla. Zásah paprsků z takového děla způsoboval

okamžité otupění nervových reflexů.

Fragmentální loď byla nyní dobře viditelná na všech monitorech. Podle všeho vyslala na palubu HAT-LETE průzkumnou jednotku.

„Mají o tu robotskou loď eminentní zájem," zamyšleně řekl Rhodan.

Kdyby věděl, o kom vlastně mluví, pak by bylo všechno jednodušší. Doufal, že se to brzy dozví. Kývl na Claudrina a Epsaleran se zeširoka usmál. Perry navázal spojení se zbraňovou centrálou.

„Za chvíli přibrzdíme let," řekl. „Nízkou rychlostí se přiblížíme a vynoříme u fragmentální lodi. Všechna narkotická děla připravit."

Zanedlouho THEODERICH uvolnil umělý poloprostor kolem lodi a objevil se v normálním prostoru na dostřel u HAT-LETE.

Rhodan bystře sledoval monitor. Představoval si, jak na kostkovité lodi právě reagují zaměřovači přístroje a hlásí přilet THEODERICHA.

„Pal!" zvolal Rhodan.

Neviditelná záplava hyperzvukových paprsků se vyřítla proti lodi cizinců.

„Palbu zastavit!" rozkázal Rhodan.

Muži ve velínu napjatě sledovali obrovskou vesmírnou loď. Citlivé zaměřovači přístroje THEODERICHA se soustředily na cizince, aby zachytily veškeré změny. Ale nic se nestalo. Fragmentální loď dál letěla při robotském křižníku.

Nikdo na palubě THEODERICHA nepochyboval, že posádka cizí lodi upadla v narkotický spánek.

„A je to, pane," suše poznamenal Nacro.

Rhodan mu na to neodpověděl hned, protože měl najednou pocit, že tu něco nesouhlasí. Uvažoval totiž, že průzkumný výsadek, který opustil loď cizinců a nacházel se na palubě robotské lodi, určitě zůstal ve spojení s mateřskou lodí. Jakmile by však spojení bylo přerušeno, výsadek by určitě nějak zareagoval.

Tady se však vůbec nic nedělo.

Rhodan si v duchu říkal, že by měl asi nasadit těžká děla, ale váhal.

„Chtěl bych vidět, co se děje na palubě fragmentální lodi," řekl

Nacrovi.

„Myslíte, že nám něco nevyšlo?"

„Přesně tak," odpověděl Rhodan, ale dál už nic neříkal.

O dvě vteřiny později zahájila fragmentální loď palbu proti THEODERICHU. Než muži ve velínu stačili vůbec zaregistrovat co se děje, stala se neuvěřitelná věc.

Energetický ochranný štít nejlepšího křižníku Pozemšťanů se prolomil! Fragmentální loď se proměnila v kolos, který chrlil oheň a zkázu.

Vlajková loď se chvěla, všude něco praskalo a skřípalo. Rhodan pochopil, že jestli zůstanou ještě chvíli, nepřítel je rozstřílí napadrt'.

Claudrin věděl, co musí udělat.

Zrychlil let THEODERICHA tak, že v mžiku nabral potřebnou rychlost a vnořil se zpátky do poloprostoru.

„Okamžitě vynořit, Jefe!" zvolal Rhodan.

Když se THEODERICH po několika minutách vrátil do normálního prostoru, zůstal něco přes jeden světelný rok daleko od nepřítele. Rhodan se přinutil klidně dýchat a zahleděl se do tváří svých důstojníků.

„To bychom měli," řekl Rhodan a podíval se na Nacra.

Major se rozpačitě zašklebil a otřel si čelo. Přetížené stroje křižníku se zvolna uklidňovaly. Ve tvářích přítomných mužů se zračilo přání vrátit se a ukázat fragmentální lodi, co THEODERICH vlastně doopravdy umí.

„Narkotické ostřelování přestáli velmi dobře," řekl Reg Thomas a upravil si uniformu. „Nebo si myslíte, že jejich střelba byla jen automatickou reakcí?"

„V přeneseném slova smyslu - asi ano," odpověděl Rhodan, ale než mohl znovu promluvit, do velínu přišel myšob Gucky.

„Spinkal jsem," vysvětloval, „když vtom někdo zrychlil let, vyhodil mě z postýlky a ani se mi neovmluvil."

Claudrin přimhouřil oči.

„Možná sis všiml, že nás málem rozstříleli," zabručel.

Myšob na něj zlostně pohlédl a obrátil se k Rhodanovi.

„Co teď uděláš, Perry?"

„Mám jenom jedno vysvětlení, proč narkotická děla

neúčinkovala: posádka fragmentální lodi není organická."

„Roboti?"

„To se teprve ukáže," odpověděl Rhodan. „Zjistíme to později. Ted' je naším nejdůležitějším úkolem zachránit FRISCO. Musíme vysvobodit posádku."

Rhodan musel jednat rychle, ale také s rozmyslem. Fragmentální loď velice jednoduše zvítězila nad nejsilnějším křižníkem Pozemšťanů. Pokud by se Galaxie dozvěděla o této porážce, nejružnější zájmové skupiny by dostaly křídla.

Museli tedy znovu zaútočit proti cizincům.

Rhodan vyhlásil poplach dvaceti těžkým křižníkům, které se okamžitě vydaly na cestu, a brzy by se měly objevit v blízkosti fragmentální lodi.

Administrátor měl mezitím v úmyslu provést ještě další plán, který byl sice riskantní, ale zato sliboval úspěch. Rhodan nechal do velínu přivést teleportery Rase Čubaje a Tako Kakutu. Gucky se přestal mračit, protože pochopil, že asi půjde do akce.

„Pokusíme se odčinit porážku," řekl Rhodan rozhodným hlasem. „Navrhuji vyslat tři muže: Rase, Taka a Guckyho. Poletí stíhačkou a budou z ní teleportovat na palubu fragmentální lodi, aby zjistili, co se tam vlastně děje."

„Jasně!" zajásal Gucky.

„V pořádku, pane," řekl Čubaj a Kakuta jen přikývl.

„Musíte si vybrat ten nejvhodnější okamžik," varoval je Rhodan. „Mohlo by se stát, že na tu vaši stíhačku zaútočí a že ji rozstřílejí."

„Nebojte se, zvládneme to," sliboval Kakuta.

„Doufejme. Přiblížíme se s THEODERICHEM co nejbližší k fragmentální lodi, pak vypustíme stíhačku. Všechno ostatní Už bude na vás."

* * *

Tohle znamenalo konec jedné legendy. Do této chvíle platil křižník THEODERICH za nezničitelný. Major Reja Teluf se jenom pomalu zbavoval ochromení z úžasu nad neblahou událostí.

Major se nemusel dívat do tváří mužů své posádky, aby zjistil,

jakou mají náladu. Neměli strach ze smrti, ale báli se o osud lidstva. Co by se stalo se Zemí, kdyby proti ní zaútočilo několik takových fragmentálních lodí najednou?

Přitom lidé netušili, kolik jich vlastně je, odkud přiletěly a co sledují. Jejich útok proti BOB-XXI nebyl útokem proti Pozemšťanům, nýbrž proti neviditelným, kteří se stanice zmocnili. Země se nechtěně dostala do střetu dvou neznámých mocností.

I nyní se zájem fragmentální lodi soustředil na arkonidskou loď a „jen tak mimochodem“ střílela po Pozemšťanech.

A byla tu ještě ta tajemná otázka, kterou posádka BOB-XXI před časem zachytila.

Co měla znamenat?

Jste skutečný život?

Teluf se kousl do rtu. Každá bytost mohla ze svého hlediska považovat sama sebe za skutečný život. Pojem skutečného života se dal vysvětlovat různě, záleželo jen a jen na úhlu pohledu. Bytosti, které kladou podobné otázky, asi musejí jednat a chovat se podle přísných pravidel.

„Jako roboti," pomyslel si Teluf.

Poručík Bottischer byl první, kdo po tom šoku promluvil.

„Jak znám Rhodana, brzy se vrátí zpátky," řekl.

Teluf na něj pochybovačně pohlédl: „Myslíte, poručíku? Administrátor už nebude riskovat podruhé. Podle mě se tady objeví polovina Sluneční flotily."

„Fragmentální loď může mezitím zmizet," řekl Bottischer.

„Poručík Bottischer má pravdu, pane!" ozval se Ikaze od kontrolních přístrojů. „THEODERICH je zpátky!"

Obří vlajková loď Sluneční flotily se na monitorech ukázala jen na chvilku, a pak se vnořila zpět do ochranného poloprostoru.

Teluf řekl: „Vypustili malou stíhačku, to je přece šílenství... Jeden jediný výstřel ji promění v atomy."

Muži ve velínu FRISCA se natlačili před monitor.

„Možná, že je to nějaká léčka," vyslovil domněnku Gallahad.

„Už ji nevidím, pane," hlesl Ikaze.

Ve stejný okamžik energetické zaměřovače zaregistrovaly velký energetický výboj a každý věděl, co se stalo.

„Nesmyslná oběť," hořce poznamenal Teluf.

O dvanáct hodin později se FRISCU ohlásil křižník MALAYA. Jeho velitel oznamoval, že za několik minut zahájí záchrannou akci. Během těch dvanácti hodin, které museli Teluf a jeho muži protrpět, vstoupil boj s fragmentální lodí do rozhodující fáze.

* * *

Nebylo nic platné si namlouvat, že jde o úkol, který není těžší než jakýkoliv jiný. Napětí bylo stále a cítil je i Ras Čubaj. Na monitoru se objevila temná plocha uzavřeného hangárového vstupu.

„Rhodan pro stíhačku," ozval se z reproduktoru Administrátor. „Je na palubě všechno v pořádku?"

„Jasně, pane," odpověděl Afričan a kývl na Kakutu s Guckym.

„Vynoříme se do normálního prostoru jenom na krátký Čas," informoval je Rhodan. „Jakmile se otevře hangár, ihned musíte ven."

„V pořádku, pane."

„Hodně štěstí!" popřál Rhodan a vypnul spojení.

„Cejtím v sobě netušený síly," oznamoval Gucky a pokoušel se nedívat na Kakutu.

„Pokus se je v sobě potlačit, dokud neskočíme na palubu fragmentální lodi," doporučoval mu Čubaj.

„Tady Nolinov!" ozval se nový hlas. „Řídím manévr vyplutí!"

„Jsme připraveni, kapitáne," klidně oznámil Čubaj.

Brána se otevřela.

Stíhačka vlétla do vesmírného prostoru.

„Teď!" zvolal Gucky a zmizel.

„No jo, ten aby nebyl první," usmál se Kakuta a pak dematerializovali i oba lidští teleporteři.

Stíhačka letěla chvíli bez posádky, pak ji zasáhl zbraňový paprsek fragmentální lodi a vymazal ji z vesmíru.

* * *

Ras Čubaj materializoval na pyramidovém předmětu, jehož základna měla pět metrů. Sklouzl po hladké stěně a zastavil se na

stříbrném pásu. Všude kolem postávaly další pyramidy. Čubaj si tam připadal jako v hypermoderní karikatuře lesa. Guckyho ani Kakutu nikde neviděl. Rozhodl se proto, že zůstane v úkrytu a nejdříve se zorientuje. Deset kroků od něj byla šachta, která vedla nahoru.

Mutanta obklopovalo strašidelné ticho. Tasil dezintegrátor s krátkou hlavní a obešel pyramidu. Pás se stříbřitě třpytil, jako by se na Čubaje dívaly tisíce očí. Nevšímal si toho a soustředil svou pozornost na chodbu.

Vtom se nohou dotkl jakési překážky. Trhlo to s ním. Klopýtl o nějaký stříbrný pás, který na první pohled vypadal jako součást podlahy, ale přitom z ní o několik centimetrů vystupoval.

Afričan si ho nijak neprohlížel. Tasil paprskomet a blížil se k dalšímu kuželu. Už se málem dostal do šachty. Otvor ve stropě byl temný, nešlo poznat, kam asi vede.

Ozvalo se zabzučení a Čubaj se prudce ohlédl. Třpyt pásu zesílil. Afričan si myslel, že si vzadu na chodbě všiml nějakého pohybu. Ruka s dezintegrátorem se mu mírně zachvěla.

Podíval se k nejbližšímu kuželi. Byl poměrně blízko, mohl se k němu snadno dostat.

Pomalu se pohnul.

Když se dostal přesně pod šachtu, najednou přestala fungovat gravitace a cosi ho táhlo vzhůru. Když se dostal do šachty, všiml si, že dole pod ním na tom pásu cosi přijelo, ale už neviděl, co to bylo. Během několika vteřin se octl v úplné tmě. Mohl si zapnout přílbovou svítilnu, ale považoval to za příliš riskantní.

A tak se prostě vznášel a naslouchal.

Vtom uslyšel jakýsi zvuk. Přicházelo to zezdola a znělo to jako náraz dvou kovových těles. Pak se to ozvalo ještě jednou a o něco blíž.

Čubaj nemohl zabránit mrazení v zádech. Jazykem si přejel přes suché rty. Neodvažoval se pohnout, protože se obával, že sebemenší pohyb by mohl prozradit jeho stanoviště.

Cosí se vznášelo šachtou společně s ním.

Když se tajemný tón ozval znovu, měl pocit, že je to někde přímo vedle něj.

Čas plynul.

Mohly to být minuty nebo vteřiny, Čubaj to nedokázal přesně určit. Každopádně cítil, že se v šachtě pohybuje jenom velmi pomalu.

Když se dál nic nedělo, napadlo ho, že ho neviditelný v té šachtě možná předběhl, přestože nevěděl, proč by to někdo vlastně dělal.

Čubaj se už málem rozhodl, že si zapne svítilnu, když ho v té tmě něco chytilo a začalo mu to zuřivě škubat za skafandr. Ras zareagoval čistě instinktivně: mlátil kolem sebe dezintegrátorem, až narazil na něco tvrdého.

Sevržení neznámé pracky zesílilo a málem Rase udusilo. Za takových okolností by použití zbraně mohlo znamenat jistou sebevraždu.

Aspoň tedy kolem sebe hmatal, aby zjistil, že nepřátelská bytost má na sobě jakýsi pancíř. Znovu udeřil do protivníka a málem si přitom zlomil ruku. Že by byl nepřítel nezranitelný?

Nebo...

Že by to byl robot?

Tlak sílil a Čubaj si už říkal, že má zlámaná všechna žebra. Oči mu slzely a úpěl bolestí.

Čím více se namáhal, tím silněji ho protivník tlačil proti stěně. Čubaj se naposledy pokusil o obranu, ale už se nemohl pohnout.

Robot ho pustil a zmizel v temnotě. Čubaj si už chtěl oddechnout, když vtom ho cosi chytilo za límec a škublo to s ním.

„Asi mě chtějí odtáhnout," proletělo mu hlavou.

Jediným teleportačním skokem by se mohl dostat do bezpečí, ale chtěl zjistit, co s ním chtějí udělat, a proto vydržel a nebránil se. Zároveň zjišťoval, že stoupá vzhůru a tempo je stále rychlejší.

Tma začínala ustupovat světlemodrému svítání a Čubaj konečně spatřil věc, se kterou se rval. Její obrysy připomínaly trojúhelník a na vrcholu to mělo něco jako zobák. Z tělesa objektu vyrůstalo několik spirálovitých paží.

„Je to robot," pomyslel si Čubaj.

Když dospěli k okraji šachty, dvě spirálovité paže ho popadly a smýkly s ním z dosahu šachty. Když se pokoušel vstát, dostal ránu a upadl.

Nenápadně si sáhl k pouzdru pro dezintegrátor, ale robot patrně pochopil smysl jeho pohybu a okamžitě mu vyrazil zbraň z ruky. Ras

se zklamaně díval, jak dezintegrátor klouže po podlaze pryč.

Stroj pak teleportera zvedl a nesl ho odtud. Čubaj se opět nebránil, protože si říkal, že se touto cestou určitě co nejrychleji dostane k pánům lodi.

Netušil, že už mezi nimi je.

* * *

Tako Kakuta přistál v sále obrovitých rozměrů, který se před ním rozprostíral jako taneční plocha. Japonec se rozhlížel a pátral po stopách života nebo po technickém zařízení. Jaký význam mohl tento prostor mít?

Vyrazil na obhlídku. Ozvěna jeho kroků se dutě odrážela od holých stěn. Gucky ani Čubaj nebyli nikde nablízku. Kakuta se právě chtěl podívat někam jinam a využít k tomu krátký teleportační skok, když do sálu vjelo něco, co mělo rozměry masivního psacího stolu.

Mutant se váhavě zastavil. Ta věc byla z kovu a pohybovala se na kolečkách. Navíc mířila přímo proti Kakutovi.

Japonec tasil zbraň a pozoroval objekt.

„Brrrks! Brrrks!" udělala ta věc.

„Nerozumím ti ani slovo," odpověděl Kakuta.

Na boku objektu se otevřela klapka a vychrlila na podlahu pod Japoncovy nohy bezpočet malých věcíček. Tako bezděčně o krok ustoupil. Věc otevřela další klapku a proti Kakutovi se rozkutálely kuličky.

Mutant pečlivě zamířil a vystřelil proti těm věcem. Několik jich explodovalo a vydalo odporný zápach.

Japonec pochopil, že ty drobnosti nemůže postřílet jednu za druhou, protože „psací stůl" produkoval a chrlil proti němu další a další.

Provedl teleportaci a materializoval ve vzdálenosti dvaceti metrů od původního stanoviště. Kuličky a malé předměty se míhaly mezi sebou, jako by měly utvořit nějakou mozaiku a jako by čekaly na rozkaz vrátit se do robotových útrob.

Bedna se pohnula a znovu zamířila za Kakutou. Do sálu mezitím dorazily další dva stroje a ty už byly větší než ten první. Jeden

přístroj kolem sebe hrozivě mával spoustou tykadel, druhý byl plochý a tiše se pohyboval v záplavě rudého světla.

Japonec na okamžik strnul překvapením a tak se stalo, že na něj jedno kovové tykadlo dosáhlo. Zároveň se dotkl nohou jedné z koulí na podlaze a dostal elektrickou ránu. Další tykadlo mu sevřelo nohy. Kakuta necíleně vystřelil na plochý aparát. Jeho světlo pohaslo a stroj se hopsavě vzdaloval.

Třetí jazyk zachytil teleportera na prsou a přitahoval ho. Pak ho zvedl a odnášel ze sálu.

* * *

Shorty-O uvolnil spojení s naváděcím páskem a vznesl se do magnetické šachty. Ptal se sám sebe, jestli by se do téhle situace dostal i v případě, že by velitel horní vrstvy neodmítl poradu. Teď už bylo pozdě.

Stala se strašlivá věc: nezjištěnou cestou se na palubu dostaly bytosti organického původu.

Vinou velitelovy nerozvážnosti došlo z tomu, že vyhlásil poplach gunnerům, aby tři cizince zabili. Pouze rychlý zákrok Shortyho-O zabránil nejhoršímu.

Poradce odspěchal k nejbližšímu informačnímu bodu a promluvil si s velitelem horní vrstvy. Varoval ho před nerozumným zahubením odporných bytostí, protože v případě jejich zajetí by od nich bylo možné zjistit, jakým způsobem vlastně pronikly na loď. Shorty-O mluvil naléhavě a velitel mu dal zapravdu. Stáhl gunnery a vyslal jiné jednotky: dva letce, jednoho paprskáče, tři kontrolory, jednoho energetického pokladače a jednoho vnějšího technika.

Ke své zlosti nemohl Shorty-O sledovat akci, protože by se musel dobít a část lovu by tím pádem propásl. Nyní se nacházel na cestě k veliteli vrchní vrstvy, aby mu pomohl neocenitelnými radami.

Shorty-O vyšel nahoře z magnetické šachty a spatřil kontrolora, který si ho ani nevšiml. Poradce se za ním pohrdavě zahleděl. Nyní nastal čas, kdy jim ukáže, co v něm vězí!

Spěchal do centrály. Zapnul minusové pole, aby se nemohl s nikým srazit, a vyslal poznávací impuls. Velitel ho vyzval, aby

vstoupil.

„Dva už jsme dostali," oznamoval velitel. „Třetí nám dělá potíže. Zatím uhnul před každým útokem. Budeme ho muset zabít."

„Jsou tu ještě jiné možnosti," připomínal Shorty-O.

„Jaké?"

„Naše zkušenosti prokázaly, že organický život lze snadno ovlivnit paralyzujícími paprsky," řekl Shorty-O. „Proč to s nimi nezkusíte?"

„Velitel spodní vrstvy vyjádřil pochybnosti, protože cizinci pracují s obdobnými paprsky. Obává se odezvy."

„Pokusit bychom se ale měli."

„Tak dobrá," souhlasil velitel. „Vydám odpovídající rozkazy."

Poradce nyní konečně dokázal, že na palubě lodi představuje důležitý faktor. Nyní už záleželo jen na tom, jak bude jeho plán fungovat.

* * *

Čtyři kovové svorky pevně držely jeho tělo a Ras Čubaj tušil, že musí prozatím zůstat tam, kde měl podle mínění mechanického strážce být. Samotný strážce se před ním vznášel nahoru a dolů. Mutant mu záměrně nevěnoval pozornost.

Ovšem pak spatřil Taka Kakutu. Japonec taky nepřišel dobrovolně, vlekl ho hodně hlasitý robot.

„Já věděl, že budu mít společnost," zubil se Čubaj. „Budete zírat jak to tady máme nepohodlné, Tako!"

„Já nepotřebuju velké pohodlí," skromně tvrdil Japonec.

Robot Kakutu umístil a odjel. Zůstali jen strážci.

„Pozorují nás," řekl Čubajovi.

Afričan přikývl a zaklonil se, aby na Kakutu lépe viděl.

„Přivezli nás sem a pověsili náš. Jsem upřímně zvědav, co teď přijde."

„Gucky," suše odpověděl Japonec.

„Nepodceňujte jeho houževnatost, příteli," namítl Čubaj.

Afričan přikývl: „Když si vzpomenu na úspěch našeho narkotického ostřelování této lodi, mohl bych se domnívat, že na

palubě fragmentální lodi jsou jenom roboti. Něco mi to připomíná."

„Mechanicu!"

„Ano, ale s jedním rozdílem: tady existuje bezpočet různých druhů robotů a každý může jednat samostatně... Připomíná to Mechanicu, ale přitom je to všechno nějak jiné... Zní to paradoxně, že?"

„No ano," odpověděl Kakuta. „Jak dlouho chcete hrát tuhle hru? Navrhuji, abychom se vysvobodili z držáků a vydali se hledat Guckyho, protože určitě někde vede soukromý boj proti přesile robotů."

„Chvilí počkáme," odpověděl Afričan. „Nechci vykládat karty na stůl dřív, než to bude zapotřebí."

* * *

Z pohledu objektivního pozorovatele Gucky přistál na nejnebezpečnějším místě fragmentální lodi: materializoval přesně v jedné z věží, obsazené třemi gunnery. Na rozdíl od robotů však byl na srážku připraven.

Sice po něm hned začali střílet, ale Gucky ovládal telekinetické síly a po chvilce už ve věži nebyl ani jeden gunner funkční. Všecky rozbil ráznými údery o podlahu.

Pak se zastavil u robota, který mu nic nedělal a jenom ho pozoroval. Gucky se na něj zašklebil a pokračoval v průzkumné cestě.

Ale neudělal ani pár kroků a už se na něj z výšky snášely tři rychlé stroje. Gucky o nich pochopitelně věděl, protože je bylo slyšet, a tak jim trochu pomohl, aby narazily do stěn a staly se nepoužitelnými.

Jakmile mu roboti dali na chvíli pokoj, soustředil se a telepaticky pátral po myšlenkách svých druhů teleporterů. Orientoval se podle nich a skočil.

Materializoval uprostřed středně velké místnosti. Kakuta s Čubajem stáli připoutáni u stěny. Zašklebil se na ně. Než však mohl něco poznamenat, ze stropu se snesl jeden ze strážců. Gucky na nic nečekal a pomocí telekineze s ním praštil o podlahu, až se strážce

roztříštil na kusy.

„To nebylo chytré, prcku," poznamenal Čubaj. „Celou dobu jsme se chovali klidně, aby nás naši zdejší přátelé mohli pozorovat. Teď přijdeš ty a hraješ si na Tarzana."

„Už nemá smysl tu čekat," dodal Kakuta. „Po Guckyho akcích tu už všichni vědí co jsme zač a jak jsme pronikli na loď."

„Už jsi našel pány lodi, Gucky?" zeptal se Čubaj.

„Nejsem jasnovidec...," odpověděl Gucky, ale zmlkl, protože zbystřil. Něco se dělo.

„Je mi špatně," hlesl Kakuta.

„Mně taky," dodal Čubaj.

„Střilejí po nás paralyzujícíma paprskama!" zařval Gucky. „Rychle pryč!"

Chytli se za ruce a skočili. Když materializovali v jasné osvětlené místnosti, nepříjemného pocitu se nezbavili, ba naopak. Stupňoval se. Zdálo se, že neviditelné vibrace zaplňují celou loď.

„Musíme z téhle lodi zmizet," vyhrkl Kakuta.

Čubaj se zasmál. „Ale kam, Tako?"

Afričan cítil, jak se ho stále více zmocňuje slabost. Bylo jen otázkou času, kdy už nedokáže ani teleportovat, protože bude slabý.

„THEODERICH je daleko," hlesl Gucky. „Ale je tu ještě jedna relativně bezpečná loď."

„FRISCO?" zeptal se Kakuta. „To snad ne. Ta už je taky daleko."

„Ne," špitl Gucky, „mám na mysli HAT-LETE."

O tři vteřiny později se tři postavy rozplynuly. Skočily na palubu arkonidské lodi, na které se to hemžilo roboty z fragmentální lodi.

To však zjistili teprve při příchodu.

* * *

Rhodan se podíval na palubní hodiny.

„Už je na čase, abychom vyzvedli teleportery," řekl Claudrinovi.

„Tentokrát musíme letět k fragmentální lodi blíž," varoval velitel lodi Jefe Claudrin.

„Já vím, Jefe. Tentokrát jsme ale na útok připraveni a budeme

manévrovat. Kromě toho nyní také promluví naše zbraně."

Claudrin nevypadal, že by se na bitvu s fragmentální lodí zrovna těšil, ale výraz v jeho tváři se nezměnil.

„Jakmile budeme venku z librační zóny, zahájíme palbu," rozkázal Rhodan. „Z těžkých paprskových děl. Připravte se na krkolomné akce, plukovníku."

* * *

Fragmentální loď reagovala ještě rychleji než při prvním náletu vlajkové lodi. Sotva se THEODERICH vynořil z polozóny, bezpočet palebných děl kostkovité lodi začal chrlit vražedné paprsky. Ovšem tentokrát už byl Jefe Claudrin opravdu připraven.

Impulzní děla THEODERICHA střílela okamžitě a jejich krvavě rudé paprsky rozčesávaly černotu vesmíru.

Ale fragmentální loď vypadala nedotčeně.

„Musejí mít neuvěřitelně silné ochranné štíty," zavrčel Reg Thomas a nikdo o jeho slovech nepochyboval.

První zásah THEODERICHEM otrásl, přestože absorbní štíty sílu zásahu vyrovnaly. Claudrin změnil kurz a řítil se proti cizí lodi. Jeho útok byl nyní soustředěnější, ale fragmentální loď veškerou útočnou energii snadno odvrátila.

„Proč se teleporteři nevracejí, pane?" nervózně zvolal Slide Nacro. „Snad se jim nic nestalo? Dlouho se tady zdržovat nemůžeme."

V tu chvíli vstoupil do velínu šéf jednotky mutantů John Marshall a kývl na Rhodana, který hned vstal a šel telepatovi v ústrety.

„Potíže, pane," oznamoval Marshall. „Před několika minutami jsem zachytil Guckyho telepatický impuls. Teleporteři se nyní nacházejí na palubě HAT-LETE. Byli napadeni paralyzujícími paprsky a pořád ještě jsou příliš slabí, aby k nám mohli skočit zpátky. Gucky nás informoval, že se na palubě arkonidského křižníku nachází velká spousta robotů, se kterými jsou jen potíže. Obává se, aby se jejich počet ještě nezvýšil."

Rhodan telepata nepřerušil. Teprve když Marshall skončil, řekl:

„Musíme mutantům na pomoc.“

Marshall mlčel a vážně sledoval Administrátora.

„Brzy dorazí loď naší flotily," poznamenal Thomas.

„Na ty nemůžeme čekat," vysvětloval Rhodan. „Musíme začít jednat sami," řekl, usmál se a dodal: „Na palubě THEODERICHA přece máme fiktivní transmitter!"

Rozhlédl se po skupince užaslých mužů. Slide Nacro hlesl: „Vy nás chcete transportovat na palubu HAT-LETE, pane?"

„Ano, na pomoc mutantům.“

* * *

Seržant Gallik upřeně sledoval monitory a snažil se nemyslet na zásah, který loď THEODERICH dostala. Seděl v křesle malé kajuty, kterou sdílel se seržantem Paliasonem, když se otevřely dveře a vešel kapitán Alkher.

„Helou, Galliku!"

„Co se stalo, pane?"

Alkher na něj překvapeně pohlédl. „Já myslel, že už jste o svém dobrovolném přihlášení do akce slyšel?"

Gallik se postavil.

„Asi jste si mě spletl se seržantem Paliasonem, pane," řekl s nadějí v hlase. „Nevzpomínám si, že bych se hlásil do nějaké akce."

„Bohužel ale máme málo času," řekl Alkher. „Za méně než deset minut musíme být na palubě HAT-LETE a je na čase zkontrolovat zbraně."

Gallik se podrbal na hlavě.

„S dovolením, pane," řekl tlumeně, „tohle je ten nejpodivnější způsob, jak získávat dobrovolníky."

* * *

Perry Rhodan se díval na skupinku statečných mužů a v duchu si přál, aby je mohl doprovázet. Brazo Alkher předstoupil a zasalutoval.

„Jsme připraveni, pane."

„Díky," odpověděl Rhodan. „Takže, pánové, každý z vás ví, že

ho čeká nebezpečný úkol. Váš úspěch bude záviset na tom, jak rychle se přizpůsobíte situaci na palubě HAT-LETE."

Dr. Riebsam, který převzal přípravu fiktivního transmiteru, zamával na Rhodana. Nastavení bylo hotovo.

„Tak dobrá, kapitáne," řekl Rhodan.

Muži se odebrali do transmiteru a Rhodan počkal, dokud nezmizí poslední muž komanda.

„Čeká je nejistý osud," zamumlal matematik.

Nový zásah otřásl THEODERICHEM a Rhodan se musel přidržet. Ta nejistota osudu se týká nás všech, pomyslel si.

* * *

„Rozdělíme se do dvou skupin," přikázal Alkher. „Tato místnost má dva vchody. Čiku, vy povedete Heffnera, Ovesjana, Solenského a Gunnarsona, ostatní půjdou se mnou."

Čik Gallik byl vysoký svalnatý muž. Kývl na kapitána a přivolal své muže. Pak vykročili k určenému východu.

Opustili nákladový prostor a vyšli na chodbu.

A hned je čekala práce:

Zleva se blížil zakrvácený Tako Kakuta, zprava běželo šest kovových příšer. Japonec klopýtal a krvácel z pravé tváře. Vykřikl když spatřil Pozemšťany a zamával na ně zbraní. Šest robotů najednou vypadalo zmateně, protože protivníková neočekávaná posila rázně měnila jejich situaci.

Stumpy Heffner zareagoval jako první. Tasil paprskomet a zahájil palbu proti strojům. Gallik vyběhl na pomoc Kakutovi.

Solensky, Gunnarson a Ovesjan také stříleli a chodba byla brzy zaplavena křížujícími se paprsky.

Gallik chytil Kakutu za paži a odvedl ho do nákladního prostoru. Solensky se potácel za nimi. Jeho tvář byla bledá jako stěna.

„Rozdělili jsme se," oznamoval.

„Tím jsme chtěli trochu zmást roboty, ale ještě jsme na teleportaci slabí. Z fragmentální lodi se sem přemisťuje stále více robotů..."

Solensky se podíval skrze škvíru mezi dveřmi.

„Ovesjan leží na podlaze," řekl. „Ale ještě se hýbe. Vidím jenom tři roboty."

„Postarej se o teleportera," rozkázal Heffner a vyskočil na chodbu. Slyšel Ovesjana jak něco křičí, ale světelná kaskáda těsně vedle něj propálila do stěny díru. Heffner utíkal proti robotům jako šílený a bez ustání střílel. Střelba robotů byla nesoustředěná a rozptýlená. Žhavý kov odkapával ze stropu jako vosk. Gallik střílel a běžel za Heffnerem, aby ho zadržel. Jeden robot se zlomil přesně uprostřed a podivně pomalu padal k zemi. Heffner triumfálně zaječel, ale spoza rohu vyjely další čtyři bojové stroje. Byly větší a širší než jejich předchůdci. Gallikovi přeběhl mráz po zádech.

Zařval na Heffnera, ale Stumpy utíkal jako posedlý. Když se Gullik ohlédl, uviděl Gunnarsona, který se snažil zatáhnout těžce raněného Ovesjana do skladiště.

Proč mu Solensky nepomáhal? Ale to už se malý Polák přiřítíl a popadl černocho za ramena. Společně s Gunnarsonem pak odtáhl zraněného z chodby.

Gullik se otočil a zjistil, že Heffner ještě pořád žije.

„Zpátky, Stumpy!!"

Ale Heffner dál zběsile bojoval, takže se Gullik raději přidal a přestal ho přemlouvát. I druzí dva muži se vrátili na chodbu a stříleli ostošest.

* * *

Najednou byla chodba před nimi prázdná. Gallik cítil na jazyku sůl a chvěl se vyčerpáním. Heffner před ním potácivě vystupoval z oblaku kouře.

„Brzy přijdou další roboti!" zvolal Kakuta. „Musíme odtud!"

Gallik si prohlížel své muže. Všichni byli na různých místech těla ožehnutí nebo popálení.

„Zpátky do skladu," přikázal tiše.

Poslechli a přesunuli se. Během návratu se Stumpy Heffner zhroutil do bezvědomí a Gunnarson ho musel položit vedle Ovesjana. Gallik byl neuvěřitelně vyčerpaný, ale cítil úlevu, že

všichni zůstali živí.

„Je na čase něco vymyslet," řekl Kakuta. „Nejsme tady moc v bezpečí. Roboti si nás najdou. Kdyby se většina z nich nevěnovala opravě poruch HAT-LETE, měli bychom co dělat s přesilou."

„Oni opravují HAT-LETE?" podivil se Gallik. „Co to znamená?"

„Nevím," řekl Japonec. „Skoro to vypadá, jako by se roboti z fragmentální lodi na téhle robotské lodi cítili jako doma."

„Takže vy si myslíte, že můžeme být za naše životy vděční jenom tomu, že roboti opravují a třeba také nechťejí tuhle loď příliš poškodit?"

„Vypadá to tak," řekl mutant. „Náš protivník z fragmentální lodi má jisté vlastnosti, které by člověk robotům nepřisuzoval."

Heffner se probral a slabě se zašklebil. „Nic mi není," hlesl. „Jen se mi hůř dechá." V tu chvíli se HAT-LETE lehce zatřásla. „Co je to?" zašeptal Gullik.

„Pohonné agregáty," odpověděl Kakuta. „Lod' se chystá k letu."

* * *

Ras Čubaj si uvědomoval, že za svůj život vděčí náhodě, protože si za úkryt vybral dobré místo. Schovával se ve strojovně mezi důležitými stroji. Roboti je očividně nechťeli poškodit a tak si musel jenom dávat pozor, aby se žádný z robotů nedostal příliš blízko k němu.

Občas vykoukl z úkrytu.

A pak najednou spatřil kapitána Brazo Alkhera.

„Pozor!" vykřikl a vyskočil z úkrytu.

Roboti zaútočili téměř ve stejný okamžik, jenomže Alkher a jeho muži padli k podlaze a zahájili palbu.

„Musíme odtud, Rasi!" křičel Alkher za generátorem. „Jestli jim přijdou posily, dostanou nás! Jakmile znovu začneme střílet, rozběhneš se... Pal!!"

Čubaj ani nečekal až trojice mužů začne pálit po robotech a rozběhl se k nim. Slyšel syčení a prskání zbraňových paprsků, cítil všude kolem sebe nesnesitelné horko. Ale zanedlouho už zalehl za své druhy a pomalu se plazili ven ze strojovny.

„Musíme se pokusit navázat spojení s ostatními," hlesl venku na chodbě Alkher. „Možná už našli Kakutu a Guckyho."

Čubaj chtěl ještě něco říct, ale vtom se ozvalo zabzučení, které bylo sice tiché, ale naplňovalo celou loď.

„To zní divně," poznamenal Pearson.

„Je to loď," odpověděl Alkher. „Nastartovali ji."

* * *

Guckymu bylo jasné, že se před roboty nikam neschová. Měli podle všeho zaměřovače, které jim bezpečně prozradily přítomnost organického života. Ale díky svým telepatickým schopnostem pořád věděl, kde jsou druzí dva teleporteři.

S úlevou zaregistroval příchod zachránců a chystal se k nim probít. Bez teleportačních schopností se však špatně pohyboval a byl na tom dokonce hůř než lidé. Musel proto využívat stejný trik jako Čubaj: schovával se za nenahraditelnými přístroji a postupoval od jednoho k druhému.

Jeho vrozený optimismus dostal trhliny ve chvíli, když agregáty HAT-LETE začaly znovu pracovat a loď zrychlovala.

* * *

John Marshall seděl v pohodlném křesle a soustředěně naslouchal telepatické zprávě od Guckyho. Perry Rhodan trpělivě čekal na výsledek němé rozmluvy.

THEODERICH odletěl z dostřelu fragmentální lodi a čekal na výsledky Alkherovy skupiny.

„Teleporteři jsou pořád ještě slabí. Nemohou skočit na palubu THEODERICHA," oznamoval Marshall. „Gucky tvrdí, že fragmentální loď je plně robotizovaná. Organické bytosti tam žádné nejsou a roboti útočí na všechno, co není stroj."

„Tak to tedy je," poznamenal Rhodan.

„Navíc se HAT-LETE rozletěla, pane. Společně s fragmentální lodí letí pryč!"

„HAT-LETE!" vyhrkl Rhodan. „Jak je to možné?"

„Roboti ji opravili..."

„Ale na palubě HAT-LETE jsou přece ještě naši muži!" dodal Rhodan. „Jestli nic nepodnikneme, zahynou!"

„Co mám udělat, pane?" zeptal se plukovník Claudrin.

„Musíme ještě jednou zaútočit a pokusit se je zastavit."

Muži ve velínu na sebe mlčky pohlédli. Tohle nevypadalo moc nadějně, když vtom...

„Zaměření, pane!" vzrušeně zvolal Nacro.

Vykřikl ve chvíli, kdy se vedle jejich lodi vynořilo dvaadvacet křižníku Sluneční flotily. Lodě zaujaly pozice a čekaly na rozkazy. Rhodan se s nimi okamžitě spojil.

„Uzavřít formaci!" přikázal. „Společně zaútočíme proti fragmentální lodi!"

Třiadvacet lodí Pozemšťanů se spojilo, aby vyrazilo proti nepříteli. Rhodan pozoroval panoramatickou obrazovku.

„Tentokrát je dostaneme," řekl.

* * *

Shorty-O věděl, že udělal neodpustitelnou chybu. Tři sledované organické bytosti se přemístily na palubu robotské lodi a zarputile se bránily. Jakmile se velitel vrchní vrstvy dozvěděl o situaci, vykázal Shortyho-O z velínu a naznačil mu, že rozhodne o zabránění dalšího dobití poradce. Jinými slovy to pro Shortyho-O znamenalo rozsudek smrti.

Shorty-O zničeně seděl před informačním bodem. Byl rád, že strážci fáze ještě nepřišli. Mohl tudíž sám a v klidu sledovat události na monitoru. Hrdě sledoval, jak byla znovu odražena a zahánána loď organických bytostí. Mechanici mezitím opravili ukořistěnou loď, takže mohla letět. Organických bytostí na její palubě se dříve nebo později zbaví. Nyní už Shorty-O chápal, že proti nim měli opravdu zakročit od samého začátku.

Pak se však obrazovka rozjasnila a ukazovala třiadvacet lodí, a nato informátorův hlas řekl: „Posádky těchto lodí jsou organického druhu. Zdá se, že chtějí vysvobodit naše zajatce. Ochranné štíty jsou zapnuty. Všechny gunnerské věže jsou obsazeny a v pohotovosti."

Objevil se obrázek velitele horní vrstvy.
Počítal s tím, že nepřítel zahájí do třiceti vteřin palbu.

* * *

Podle rozměrů Galaxie nebyl energetický průlom pozemských lodí silnější než plamínek zápalky při lesním požáru. Nicméně soustředěná palba jejich lodních děl rozpoutala skutečné peklo. Ochranné štíty fragmentální lodi sice vydržely i neuvěřitelnou sílu, ale Rhodan řekl:

„Nesmíme to vzdát!"

Lodě Pozemšťanů kroužily kolem fragmentálního křižníku a ostřelovaly jej.

A pak, když už Rhodan přestával věřit v úspěch, se ochranné štíty lodě cizinců rozkolísaly.

„Máme ho, pane," vyhrkl Thomas.

„Zůstat na místě," přikázal Rhodan. „Nepřestávat. Nesmíme roboty nechat vydechnout."

Fragmentální loď se už nestarala o HAT-LETE a sama zrychlovala.

„Prchají, pane!" triumfálně zvolal Claudrin.

Dvaadvacet křižníků letělo za fragmentální lodí, ale už po ní nedokázaly vystřelit. Než mohly odpálit další salvu, zmizela v hyperprostoru.

„Zdrhli," hlesl Thomas.

Rhodan povolal flotilu zpět.

„Teď už se o těch robotech nic nedozvíme," poznamenal Dr. Riebsam.

Rhodan se však pousmál.

„Zapomínáte na HAT-LETE, doktore," řekl. „Fragmentální loď nechala část své posádky u nás. Půjdeme se tam podívat. Jistě mne doprovodíte, že, doktore?"

* * *

Pro Čika Gallika nebyl žádný problém vysvětlit si zvuky, které

přicházely zvenčí ze zavřeného vstupu. Skupinka robotů se zaměstnávala tím, že prolomila vstup do nákladního prostoru a útočila proti nim.

Kakuta přitiskl ucho ke stěně a naslouchal.

„Musíme zmizet," tiše oznámil Gallikovi.

Seržant to dobře věděl, ale musel myslet na raněné.

Vtom se uprostřed vstupu objevila temně rudá skvrna a rychle se rozrůstala.

„Propalují k nám díru!" vykřikl Gunnarson.

Objevovaly se další skvrny a Pozemšťanům bylo najednou jasné, že roboti za chvíli vtrhnou dovnitř.

Gallik kývl na Gunnarsona: „Zraněné schovejte támhle za ty stroje." Pak se otočil ke Kakutovi:

„Vy jděte s raněnými. Tady je to pro vás příliš nebezpečné."

A pak se to stalo.

Čtyři roboti prolomili vstup a vřítili se dovnitř. Gullik zaječel jako Indián a chtěl začít střílet, ale stalo se něco naprosto nepochopitelného: roboti se vůbec nestarali o Pozemšťany, nýbrž spěchali dál do centra skladiště. Gallik na ně nechápavě hleděl. Alkher a jeho muži také. Dovnitř vjíždělo stále více robotů, ale neútočili.

„Co to je?" zeptal se Gallik teleportera.

Kakuta pozvedl zbraň. „Měli bychom méně přemýšlet a víc střílet," řekl. „Až tady budou všichni, bude to pro nás moc špatné."

Soustředilo se tam minimálně třicet robotů. Ale následovali další. Byli různí - různě vysocí a různě tvarovaní.

A pak za nimi ledabyly vcupital Gucky a triumfálně se protahoval.

„Perry přistál s deseti člunama," zapištěl. „Za pár minut je tady."

Gallik několikrát suše polkl. Tohle mělo být vysvětlení pro chování robotů? Vzdávali se a chtěli tímto způsobem naznačit kapitulaci?

Uprostřed skladiště čekalo na padesát robotů. Gunnarson si je chtěl prohlédnout zblízka.

„Pomalů, Svene," varoval ho Gallik. „Ještě nevíme, co to znamená."

„Perry už je na lodi!" zvolal Gucky.

A pak to začalo!

Gallik nedokázal říct, který z robotů byl první, ale začalo to uvnitř skupinky. Kovová těla robotů nabírala rudou barvu, jako by se zevnitř rozehřívala.

A přesně to se dělo.

Gallik zíral. Připadalo mu to jako pálení čarodějnic, a něco takového to taky bylo. Skupinka se stále zmenšovala, stoupal z ní hustý dým.

„Šílenost," zaúpěl Gunnarson.

„Ničí sami sebe."

Roboti se shromáždili kvůli společné autodestrukci. Patrně nechťeli padnout do rukou Pozemšťanů. Gullik na ně zíral a marně si kladl otázky kdo jsou, co chtějí, odkud přišli...

A pak se stalo něco, nač Gullik do konce života nezapomněl.

Branou vešel do skladiště polorozbitý robot. Pohyboval se jen ztěžka. Měl problémy, ale snažil se dostat k hromadě robotů uprostřed místnosti.

Solensky pozvedl zbraň, ale Gallik ho zarazil.

„Nech ho jít," přikázal.

Robot dospěl k doutnající hroudě kovu. Chvíli na ni hleděl, pak se k ní připojil.

Gullikovi přeběhl mráz po zádech.

„To byl poslední," řekl Gunnarson.

Z chodby bylo slyšet kroky. Ozývaly se rozkazy, objevovaly se uniformy. Gullik se najednou cítil velmi, velmi unavený...

* * *

Dr. Carl Riebsam se díval na muže, kteří se shromáždili ve velínu THEODERICHA.

„Podle našich zjištění mohli roboti fragmentální lodi přijít pouze z planety Mechanica," řekl.

„Můžeme se domnívat, že šlo o konstrukce, které se během tisíciletí samy vylepšovaly a zdokonalovaly. To však neřeší žádnou z našich otázek.

Původní planetu robotů známe, ale kde leží jejich současná základna? Odkud operují?

Co zamýšlejí?"

John Marshall si odkašlal a řekl: „Po zralé úvaze a po debatě s Guckym jsem se rozhodl něco oznámit. Původně jsem to považoval za mámení smyslů, ale Gucky učinil stejné pozorování."

Rhodan zvedl hlavu.

„Mluvte, John!"

„Muselo se to stát ve chvíli, kdy došlo k autodestrukci robotů," vysvětloval Marshall. „Vstoupili jsme na HAT-LETE a najednou jsem měl bolestivý pocit, že přijímám telepatický impuls, který okamžitě přestal a byl nahrazen tichým smíchem."

„Je to tak," přitakal Gucky. „I já jsem slyšel smích, ale nebyl to lidskej smích."

Rhodan si vyměnil pohled s Dr. Riebsamem.

„Je přece vyloučeno, aby takový impuls přišel od robota," řekl pochybovačně.

„Však to nikdo netvrdí," řekl Marshall. „Každopádně jsme oba slyšeli smích na telepatické bázi."

Rhodan si přejel rukou přes čelo. Musel slovům mutantů věřit. Nepřítel sám sebe zničil a pak se tomu smál.

Kdo se dokáže tváří v tvář smrti smát? Člověk? Ne! Jenom šílenci!

V Rhodanových myšlenkách se objevila spečená hrouda, která zbyla z robotů. Vycházel z ní dech smrti...

MYŠOBOVO ZPRAVODAJSTVÍ

VÁŽENÍ PŘÍZNIVCI PERRYHO RHODANA!

To, co jsem vám v předchozích setkáních sliboval, je tady. Od ledna roku 1998 před vás předstoupíme s novějšími, veskrze současnými příběhy statečných Pozemšťanů (včetně myšobů). Abychom existující seriál, který jste si oblíbili, odlišili od novější řady, začínající původním sešitem 1800, bude mít nová edice poněkud větší formát a u svých dodavatelů ji najdete pod souborným názvem THOREGON.

Podle mého názoru je proto nejvyšší čas, abych vám pomohl překlenout dobovou mezeru, která mezi oběma řadami leží, a poskytl vám alespoň základní školení. Nejdříve tedy nejdůležitější pojmy.

CIBULOVÝ MODEL

Východiskem naší expedice do rhodanovského vesmíru budiž cibule. Tuto liliovitou rostlinu si vědci kdysi zvolili, aby vměstnali vývoj inteligentního života ve vesmíru do názorného modelu. Pojem evoluce znamená proces více či méně trvalého vývoje. V souvislosti s biologickou evolucí, která nás zde zajímá, zmiňme alespoň jejího nejvýznačnějšího představitele Charlese Darwina.

Každé vrstvě naší imaginární cibule je přiřazen konkrétní vývojový stupeň, přičemž evoluce probíhá z jádra ven. Čím je vrstva blíže povrchu cibule, tím je evoluční stupeň vyvinutější. Při velkorysejším výkladu by se například jádro cibule mohlo srovnávat s nezbytnými základními kameny pro jakýkoli život, třeba chemickými prvky.

Na jedné z vnějších vrstev pak budou civilizace, které dosud neopustily svůj původní svět, další vrstvou pak civilizace, které už zahájily meziplanetární lety, atd...

SUPERINTELIGENCE

Superintelligence jsou o vrstvu výše než civilizace, které už pronikly do vesmíru. Jejich vznik se často táhne přes miliony let a nedá se vtěsnat do jednoduchého schématu. Podle nejjednodušší představy dosáhne každá civilizace, která dostatečně dlouho

vystupuje na kosmickém jevišti, dříve nebo později bodu, na němž veškeré vědění o komplexních vztazích v kosmu narazí na přirozenou recepci kapacitu biologických bytostí.

Logickým důsledkem tohoto omezení je pak nutnost, aby tělesná existence zduchovněla. Taková civilizace se sjednotí v blíže nedefinovaném procesu v kolektivní existenci. Vědomí jejích příslušníků navždy opustí těla a vytvoří společenství na ryze mentální bázi, jehož schopnosti, získané spojením duševních sil milionů jednotlivých bytostí, si už normální člověk nedokáže vysvětlit.

Pro mnohé Superintelligence ztrácí čas význam. Minulost, přítomnost a budoucnost se jim jeví jako běžící pás, na němž se mohou po libosti pohybovat. Nicméně i ony mají své meze a jejich síly nejsou nevyčerpatelné.

Pokud jde o jejich morálně-filozofický směr, můžeme v tomto modelu rozlišovat mezi pozitivními a negativními superinteligencemi. Za pozitivní se považuje taková Superintelligence, jejíž působení se orientuje na udržení a podporu vesmírného řádu. Jestliže její činy směřují k jeho narušení či zničení, pak mluvíme o negativní superinteligenci.

Tuto klasifikaci však nelze posuzovat z hlediska Dobra či Zla. Moderní rhodanovská kosmologie dnes póly Řád a Chaos definuje jako rovnoprávné, paralelně existující konečné body vesmírných ideologií, které se vzájemně podmiňují. Bez Řádu by nebylo Chaosu, bez Chaosu nelze determinovat Řád.

Superintelligence zpravidla mají duševní centrum, tedy pevné místo, kde se koncentruje většina mentálního potenciálu. Z tohoto místa spravují svou mocenskou oblast, která často zabírá i několik galaxií. Přitom si však nesmíme představovat působení superintelligence jako trvalý a masivní vliv. Většina civilizací jedné mocenské oblasti ani neví, že něco takového jako superintelligence vůbec existuje. Bytosti s výjimečnými schopnostmi se ukáží, teprve když už to nejde jinak, například když jsou jejich oblast nebo existence ohroženy, nebo když dostanou pokyn od vyšších mocí jako třeba kosmokratů.

Mezi obzvláště vyvinutými druhy své sféry vlivu si

superinteligence vyhledávají pomocné civilizace, které je podporují v jejich plánech. Tyto civilizace si svůj úkol většinou uvědomují, i když nejsou zasvěceny do všech podrobností. Konečným cílem veškerých superinteligencí je dosažení další „vrstvy cibule“ -vývoj v materiální zdroj.

MATERIÁLNÍ ZDROJE A MATERIÁLNÍ NEGACE

Superinteligence časem začne zhušťovat galaxie své mocenské oblasti, což znamená, že se v průběhu tohoto procesu stále více hmoty soustřeďuje do stále menšího objemu. Nakonec vznikne materiální zdroj. Uvnitř tohoto zdroje se ustavičně vzájemně spájejí malé černé díry, čímž se uvolňuje nepředstavitelné množství energie a hmoty.

Tyto procesy však nejsou ani ve rhodanovském vesmíru důkladně prozkoumány. Vychází se z toho, že materiální zdroje významně přispívají k dalšímu trvání vesmíru, neboť energie a hmota, jež vydávají, se dají použít k budování nových hvězd a galaxií. Materiální zdroje jsou vrcholnou formou bytí inteligence, jaká je nám ve známém vesmíru (též normálním nebo einsteinovským vesmíru) pochopitelná. Při evoluci v kosmokraty einsteinovský vesmír opouštějí a přecházejí do jiné dimenze.

Materiální zdroje vznikají výlučně z pozitivních superinteligencí. Záporné superinteligence se oproti tomu mění v materiální negace, proces však probíhá podobně. Materiální negace už neprodukuje energii ani hmotu. Naopak - jako nějaký nestvůrný vysavač vtahují na základě svých gigantických gravitačních sil do svého prostoru všechno ve svém okolí. Ale ani o materiálních negacích nejsou dostatečné vědecké poznatky.

KOSMOKRATÉ A CHAOTARCHOVÉ

Teď se na naší kosmické cibuli přibližujeme k nejvrchnější vrstvě, jakou zatím známe, a zároveň se pouštíme na velice nejistou půdu. Jestliže informace o smyslu a funkci materiálních zdrojů či negací byly veskrze skoupé, pak o kosmokratech a chaotarších toho víme ještě méně. Tyto entity stojí ve svém vývoji tak vysoko nad lidským chápáním, že jejich podstatu a především cíle můžeme

pouze tušit. Evoluce materiálního zdroje vede k tomu, že jednoho dne vznikne kosmokrat (jak a proč se tak děje, to nikdo neví). Kosmokrat však může existovat v einsteinovském prostoru jen velice omezeně, mění tudíž dimenze a vstupuje do jiného kontinua. Pro zjednodušení nazýváme toto kontinuum, tedy kosmokratův životní prostor, „transmateriálními zdroji“.

Není známo, kolik kosmokratů (též sil Řádu nebo vyšších mocností) existuje. V zásadě se vychází z toho, že se snaží o udržení kosmického Řádu, přičemž se tento obraz časem měnil (jak uvidíme dále). Vyšší mocnosti zasahují do vesmírného dění jen velice zřídka. Zato mají četné pomocné civilizace a organizace, které působí v jejich intencích. Jejich vůli se zpravidla podřizují i pozitivní superinteligence.

Aby mohly předávat pokyny dál, nasazují své pověřence nebo vyslance, což jsou většinou jedinci, patřící k různým druhům, vybavení velice pokročilou technologií. Kosmokraté sice mohou oblast „transmateriálních zdrojů“ opustit a působit v normálním vesmíru jako inkarnace (čtyřrozměrné projekce), tím však ztrácejí většinu svých skoro božských schopností.

Materiální negace procházejí stejnou metamorfózou jako materiální zdroje. Konečným produktem však není kosmokrat, ale chaotarch. Chaotarchové (i Mocnosti Chaosu) jsou protivníky Vyšších mocností. Mají za cíl zničení vesmírného Řádu a zvýšení stávajícího Chaosu. O chaotarších toho víme ještě méně než o kosmokratech.

Představuji si nyní vaše vyděšené obličejce, a proto pro dnešek skončíme. Příště si povíme zase o něco více, ale nebojte se - další látka už bude o něco lehčí, a co více, nebudu vás z ní zkoušet. Hezké sny vám přeje

váš přítel Gucky, myšob a poručík Sluneční flotily